Nostalgic 69

BARBARA CARTLAND

VRĂJITOAREA CU OCHI ALBAŞTRI

ALCRIS

Editor: Aurelian Micu
Lector: Ioan Drăghici
Tehnoredactor: Ana Croitoru
Macheta colecţiei: Andy

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale
CARTLAND, BARBARA
Vrăjitoarea cu ochi albaştri / Barbara Cartland
Bucureşti: Alcris, 2004.
p.; cm. – (Nostalgic)
Tit. orig. (eng): The blue eyed Witch
ISBN 973-7733-62-2
821.111. 31=135.1

Colecţia „NOSTALGIC"

BARBARA CARTLAND

Vrăjitoarea cu ochi albaștri

Traducerea și adaptarea în limba română de

IOANA PATRICHI

ALCRIS
Romance

Vă recomandăm ultimele apariții ale colecției „NOSTALGIC":

66. Dragostea, eterna poveste — Barbara Cartland

În mijlocul cailor, câinilor și a invitaților săi - Drogo d'Heroncourt se plictisește. Amintirile cele mai picante, distracțiile cele mai luxoase, nimic nu-l smulge din trista lui melancolie.

Ah! de-ar regăsi entuziasmul de pe câmpurile de luptă! De-ar străluci din nou în armata lui Wellington, în fața lui Napoleon! Să-și salveze oamenii cu riscul vieții sale! Cum să regăsească aceste senzații, în vremurile plictisitoare de pace?

Totuși, aventura este foarte aproape. Îi bate la ușă și apare... Cu părul de aur și ochii plini de groază. Își ține de mână fratele de zece ani, ultimul conte de Petersfield, care abia scăpase din trei tentative de asasinat! Venind să-i ceară ajutor lui Drogo, Mimosa îi va reda oare bucuria de a trăi?

67. Prințesa adormită — Barbara Cartland

Lady Odela Ford, frumoasă și extrem de bogată, se întoarce în Anglia după absolvirea cursurilor la un pension din Italia și află că mama ei vitregă intenționează s-o mărite cu iubitul ei, contele More, pentru ca astfel să pună mâna pe banii săi.

Odela fuge la țară, la dădaca ei, angajată acum în casa marchizului de Trancombe. În timpul șederii sale acolo, Odela vede un hoț furând un tablou de Van Dyck, apoi ea și marchizul sunt sechestrați și făcuți prizonieri în condiții înspăimântătoare. Va reuși oare să scape și să-și găsească fericirea?

68. O speranță pentru fiecare — Barbara Cartland

Distrusă, fără bani, părăsită de bărbatul pe care-l iubea, Cristine este de nerecunoscut. Unde este tânăra încântătoare care, cu ani în urmă și-a părăsit satul natal, crezând că a întâlnit marea iubire?

În culmea disperării, Cristine primește cu recunoștință propunerea postumă a fratelui său. Soția sa și cu el au murit lăsând în urma lor trei orfani și, într-o lungă scrisoare, Arthur îi încredințează ei.

Asemenea fiului risipitor, revine acasă, regăsește casa tinereții sale, dar și bârfele și dușmănia sătenilor care nu i-au iertat fuga scandaloasă. Prietenia pe care o leagă încetul cu încetul cu Michael Farley, irezistibilul proprietar al conacului, îi va reda oare pofta de viață?

Capitolul 1

1800

Marchizul de Aldridge căscă.

Hotărât lucru, nimic nu-l plictisea mai tare decât bordelul. În toate relațiile sale cu femeile, relații care constituiseră mulți ani subiect de discuție în cercurile mondene, niciodată nu-și găsise distracția în casele de toleranță și nu plătise pentru a obține favorurile vreunei femei de acolo.

În seara aceasta totuși, nu putuse refuza invitația gazdei sale care făcea tot posibilul să-l distreze pe Prințul de Wales și să-l scoată din starea de deprimare în care se afla de câteva săptămâni.

Prințul avea toate motivele să fie deprimat, se gândi marchizul. Călătoria lui se dovedise un

adevărat dezastru și, mai mult, îi venea îngrozitor de greu să pună capăt legăturii sale cu lady Jersey. Emotiv ca de obicei și predispus să exagereze dramatismul sentimentelor sale, Prințul căruia soția sa, Prințesa Caroline, îi displăcea profund, hotărâse că singurul mod în care-și putea găsi alinare și mângâiere era reluarea vieții sale amoroase cu doamna Fitzherbert.

Acum, în timp ce douăsprezece nimfe executau dansul faimoasei „Serbări a lui Venus în Tahiti", marchizul, aproape fără să le vadă, continua să se gândească la Prinț pentru care avea o mare afecțiune.

De fapt, era de nouă ani un prieten apropiat al moștenitorului tronului. Nu se mira deloc că acesta nu mai era sensibil la farmecele cu care lady Jersey încerca să-l subjuge, rezistând cu încăpățânare oricărei încercări de a fi scoasă de pe poziția de favorită regală. De fapt, lady Jersey purta principala vină pentru eșecul căsătoriei Prințului, luând locul doamnei Fitzherbert în ceea ce privește favorurile acestuia, încă înainte de sosirea Prințesei Caroline.

Deși mireasa se dovedise o alegere incredibil de neinspirată din partea miniștrilor, cuplul regal ar fi putuT să aibă o relație cel puțin amicală dacă n-ar fi intervenit lady Jersey.

„Cum a fost posibil să-i placă o astfel de femeie?“ se întrebă marchizul.

Gelozia doamnei Fitzherbert era perfect justificată.

Lady Jersey constituise o amenințare pentru fericirea aproape idilică a Prințului cu doamna Fitzherbert, încă din clipa în care își propusese să-l cucerească. Era inevitabil să nu încerce să facă tot posibilul pentru a-i câștiga favorurile – și aceasta nu numai pentru poziția lui socială; era, de asemenea, atrăgător, spiritual, cult și compania sa era foarte plăcută.

Și lady Jersey era recunoscută pentru frumusețea ei; bărbații vorbeau despre „seducția și fascinația ei irezistibile“, iar femeile erau nevoite să admită că, „deși lipsită de scrupule, e inteligentă și frumoasă“. Faptul că era cu nouă ani mai mare decât Prințul și deja bunică nu constituia nici un impediment, pentru că acestuia întotdeauna îi plăcuseră femeile mai în vârstă

decât el; așadar, se lăsase cu ușurință pradă farmecelor acestei femei ambițioase, versate, senzuale și lipsite de inimă, cu puțin trecută de patruzeci de ani.

„Cum poate să mă trateze astfel?“ se plânsese doamna Fitzherbert marchizului când Prințul îi scrisese o scrisoare, dictată probabil de lady Jersey, prin care o anunța că-și găsise fericirea alături de altcineva.

– Mă tem, îi răspunsese marchizul, că lady Jersey l-a convins pe Alteța Sa că legătura cu dumneavoastră nu e tocmai înțeleaptă. Am auzit-o spunând că faptul că sunteți romano-catolică a constituit principala cauză a lipsei sale de popularitate. De asemenea, susține că, dacă n-ați fi fost dumneavoastră, Prințul n-ar fi avut nici o dificultate financiară.

Mânia doamnei Fitzherbert era lesne de înțeles pentru că atât ea, cât și marchizul, știau foarte bine că Prințul cheltuise până la ultimul bănuț averea considerabilă pe care soțul ei i-o lăsase moștenire.

Adevărul era că, în ciuda farmecelor lui lady Jersey, Prințului îi era greu să renunțe la doamna Fitzherbert și că, de fapt, ar fi dorit ambele femei.

În cele din urmă, cu cinci ani în urmă, Prințul întrerupsese orice legătură cu doamna Fitzherbert și spusese Regelui că, dacă i se plătesc datoriile, este dispus să se căsătorească.

Din acel moment, însă, totul mersese prost.

Prietenii Prințului speraseră că acea căsătorie îl va elibera de datorii, dar, cum suma datorată se ridica la 630.000 de lire, lucrul s-a dovedit imposibil. Și speranțele legate de întreruperea relației cu lady Jersey se năruiseră: se vedeau mai des ca niciodată și Prințul chiar o instalase într-o casă lângă Carlton House, proprietatea sa.

Prințesa o numea „bătrâna vrăjitoare", nume cu care și Prințul începuse să fie de acord, dar prea târziu.

Marchizul era atât de absorbit de trecut, încât cu greu realiză că încetase de mult a mai urmări spectacolul „Petrecerea lui Venus".

Cele douăsprezece frumoase nimfe evoluau sub conducerea Reginei Oberea, rol jucat de însăși doamna Hayes.

Charlotte Hayes conducea de câțiva ani acel așezământ de succes din Pall Mall, denumit „Mănăstirea", unde distinsa adunare putea rivaliza

oricând cu cea a celor mai selecte saloane. Într-adevăr, doar în acea seară erau prezenți douăzeci și trei de nobili, în frunte cu însuși Prințul de Wales și alți cinci oaspeți, membri ai Camerei Comunelor.

Mâncarea și vinul erau de cea mai bună calitate, iar celelalte femei prezente, în afara nimfelor care realizau programul artistic, erau toate niște gazde extrem de rafinate.

Deși în compania tinerei Yvette, o încântătoare belgiană care stăpânea la perfecție arta seducției, marchizul era în continuare plictisit, incapabil de a se detașa de problemele cotidiene, precum tovarășii săi, analizând lucid și trist iluzoriul acelei oaze de fericire.

„Singurul lucru bun", își spuse el, „este că lady Jersey care-l însoțește pe Prinț oriunde și-i vorbește indiferent dacă acesta este dispus sau nu s-o asculte, este că nu poate veni și aici".

Apoi, se gândi furios că de fapt și el era în aceeași situație în ceea ce-o privea pe lady Brampton.

„De ce femeile nu-și dau seama niciodată când se termină o relație?" Brusc, realiză că-și rostise

gândul cu voce tare, spre surprinderea Yvettei. În ciuda insistențelor acesteia, pretextă o indispoziție și plecă imediat.

— Acasă, spuse el valetului care-l aștepta cu trăsura.

Casa Aldridge, o construcție minunată atât la exterior cât și în interior, fusese renovată de tatăl marchizului, rivalizând acum ca dimensiune și lux cu însăși casa regală.

Familia Aldridge avea o lungă tradiție în ceea ce privește colecționarea obiectelor de artă, fiind în acest sens egalată doar de puține familii din Anglia.

Trecând prin holul de marmură, pentru a intra în bibliotecă, locul său preferat când era singur, marchizul nu simțea decât o cumplită plictiseală.

— Aveți un bilet pe birou, îl anunță majordomul. Valetul care l-a adus m-a rugat să vă anunț că e urgent.

Recunoscând imediat scrisul, marchizul nu schiță nici o intenție de a lua biletul. Se așeză într-un fotoliu și privi în gol în direcția tabloului de Rubens; nici măcar nuanțele delicate ale picturii sau măiestria execuției nu-l puteau scoate din starea de spirit în care se afla.

Se gândea la chipul frumos al Nadinei Brampton și la hotărârea din ochii ei albaștri. Nu-i va fi deloc ușor să scape de ea.

Deși tânără – abia împlinise douăzeci și șase de ani – lady Brampton părea să aibă întreaga iscusință milenară a Evei. Căsătorită la șaptesprezece ani cu un bărbat mult mai în vârstă decât ea, devenit de altfel în scurt timp un infirm neputincios, Nadine, atât de frumoasă, educată și bogată, luase Londra cu asalt. Dar, dincolo de aparența unui chip de porțelan, firea ei aprigă și temperamentul vulcanic o făcuseră să se arunce, plină de pasiune, în brațele multor iubiți, pentru ca apoi să-i părăsească, unul după celălalt, pe măsură ce se plictisea – aceasta, până când îl cunoscuse pe marchiz. Atunci, ceea ce trebuia să fie o aventură trecătoare, se transformase pentru ea într-o „legătură de inimă“ care o captivase total și irevocabil astfel încât marchizul, recunoscut pentru egoismul și egocentrismul său, se văzuse prins într-o capcană, târât într-un vârtej a cărui forță părea să-l strivească. Pentru prima dată în viața lui, nu știa cum să sfârșească o relație care devenise plictisitoare și exasperantă.

Lady Brampton îl bombarda cu bilețele, cadouri, invitații veneau acasă la el la ore imprevizibile, punându-și în pericol până și fărâma de reputație ce-i rămăsese, făcea tot posibilul pentru a fi prezentă la fiecare petrecere, fiecare reprezentație de teatru, fiecare eveniment monden la care participa și el. Numai în seara aceasta nu-l putuse urmări, ceea ce constituise singurul avantaj al orelor petrecute la doamna Fitzherbert. Dar, dacă prietenul său, Prințul, se plângea că va înnebuni de durere dacă aceasta refuză în continuare împăcarea cu el, marchizul se gândi că, din fericire, pentru sine nu exista nici un pericol de a fi afectat de relația cu Nadine. Marchizul era conștient că zdrobise multe inimi. Indiferența sa aproape cinică față de iubire nu făcea decât să ambiționeze femeile, fiecare crezând că va reuși acolo unde predecesoarea ei dăduse greș, pentru ca, în scurt timp, să se retragă învinsă de evidenta lui lipsă de iubire. Marchizul era galant, generos, expert în a face complimente și dragoste, dar asta era tot: nici o legătură nu ajungea la inima lui.

— Oswin, nu mai poți continua așa, îi spuse odată prietenul său cel mai apropiat, căpitanul George Summers cu care împărtășise greutățile vieții cazone în timpul războiului și căruia pe aceeași bază, îi îngăduia o familiaritate pe care nu o permitea nimănui altcuiva. Trebuie să te căsătorești și să ai un moștenitor.

— Am câțiva veri care-mi pot lua locul cu succes.

— Bine, dar nu-ți poți petrece restul vieții ștergând augustele lacrimi ale Prințului și trecând dintr-un pat în altul în fiecare noapte. Nu uita, de asemenea, că lordul Brampton e pe moarte și după ce lady Brampton va deveni văduvă, e puțin probabil că vei mai scăpa de ea.

— În nici un caz nu se va întâmpla una ca asta, spusese marchizul, gândindu-se cu oroare la o astfel de perspectivă. La naiba, George! Trebuie să plec undeva. Mă gândesc tot mai serios să mă înrolez din nou și să lupt alături de regimentul meu împotriva lui Bonaparte.

— Nu cred c-ai fi binevenit, deși ai fost un soldat foarte bun. Dar, dacă s-ar întâmpla să fii luat prizonier, francezii ar transforma capturarea ta într-o adevărată victorie, risc pe care armata noastră nu cred c-ar fi dispusă să și-l asume.

Reamintindu-și acum de această discuție, marchizul luă imediat hotărârea de a pleca a doua zi la țară. Își dădu seama că Nadine Brampton l-ar găsi imediat, așa cum se mai întâmplase de altfel. Zbătându-se să găsească o ieșire ca un animal hăituit de vânători, marchizul avu în sfârșit ideea salvatoare.

Cu o zi înainte, secretarul său, domnul Graham, îi adusese o scrisoare a unuia din administratorii săi de la una din numeroasele proprietăți de la țară, așa cum proceda ori de câte ori era vorba despre un caz grav deosebit. Îi atrăsese atenția următorul pasaj din raportul întocmit: „S-au înregistrat o mulțime de tulburări locale printre țărani de la moartea lui Sir Harold Trydell. Sir Caspar, moștenitorul proprietății Trydell creează numeroase dificultăți prin schimbarea unor tradiții locale, inițiativă primită cu ostilitate de fermieri și de țărani.

Mă tem că, dacă lucrurile continuă așa, ne vom confrunta cu răzmerițe. Aș dori încuviințarea din partea Domniei Voastre de-a lua măsurile pe care le crede necesare pentru a calma spiritele". Așadar, sir Harold a murit! exclamase marchizul surprins, înapoind secretarului său raportul.

– A murit acum trei luni, milord, după cum v-am informat la momentul respectiv.

– Nu-mi aduc aminte. Niciodată nu mi-a prea plăcut Caspar Trydell. Păcat că fratele lui mai mare a murit înecat. Eram buni amici. El ar fi administrat bine proprietatea. Sir Harold era un bătrân bigot și tiran.

– Se pare că sir Caspar a moștenit aceste defecte ale tatălui său.

– Sunt sigur... M-am întâlnit cu el de câteva ori în Londra, deși frecventăm cercuri diferite. Am impresia că e un desfrânat. Îmi amintesc chiar că John povestea despre fratele lui că mereu e datornic. Acum însă, e unicul moștenitor.

– Într-adevăr, și va fi destul de neplăcut dacă, după cum suntem informați creează neplăceri oamenilor. Localnicii din Essex sunt diferiți de cei din celelalte regiuni. În partea aceea izolată de țară, oamenii sunt retrași într-o oază medievală.

Reamintindu-și conversația, marchizul se hotărî să plece la Ridge Castle. Nu mai fusese acolo de câțiva ani, de fapt nu se gândea decât rareori la această proprietate a sa de pe promontoriul mărginit de-o parte de râul Blackwater și alta de mare, deși copil fiind, iubise acel ținut sălbatic și pustiu.

Acest plan reuși în sfârșit să-l entuziasmeze și să-l scoată din blazarea care devenise de-acum starea lui de spirit obișnuită. Într-un impuls de moment, decise chiar s-o viziteze pe actrița pe care nu de mult o instalase în casa de lângă Spitalul Chelsea. Era, fără îndoială, o actriță mai cultă și mai instruită decât celelalte, chiar foarte spirituală, dar alegerea lui fusese făcută mai mult din spirit de frondă față de blonda Nadine – și aceasta, pentru că Hester Delfine era roșcată.

Așadar, porunci majordomului să-i pregătească trăsura și să-l anunțe pe domnul Graham de plecarea lui de-a doua zi dimineață, fără să se gândească nici o clipă la cât de greu de organizat era o astfel de călătorie care implica un echipaj destul de mare.

Deși își regreta deja gestul impulsiv de a-i face o vizită lui Hester la acea oră, marchizul se gândi totuși că trebuie s-o anunțe de absența lui.

– Doamna abia s-a întors de la teatru, spuse camerista. Este în sufragerie.

Când marchizul intră în încăperea mică a cărei atmosferă îi displăcea destul de mult, avu clar impresia că deranjează: Hester era în compania unui actor bine cunoscut, într-o atmosferă intimă.

— *Milord! N-am știut că vii în seara aceasta!*

— Nici eu nu bănuiam că voi veni, dar petrecerea de la „Mănăstire" s-a dovedit a fi extrem de plictisitoare.

— Te-am avertizat că va fi așa!

Între timp, și Hester și bărbatul de lângă ea se ridicaseră.

— Bună seara, Merridon! îl salută marchizul cu răceală.

— Hester se simțea singură, milord și m-a rugat să-i țin companie. Sper că nu vă deranjează!

— De ce m-ar deranja?

— Bei puțin vin, milord?

Marchizul nu putu să nu observe, cu vădită neplăcere, că vinul din care cei doi beau era cea mai scumpă șampanie din stocul lui limitat, din care trimisese acolo cu gândul de a se delecta în timpul vizitelor lui la Hester.

În contrast cu vinul rafinat, în încăpere persista un miros greu de mâncare.

— Îmi pare rău milord, că n-am ales un meniu care să-ți placă, se scuză Hester, parcă i-ar fi ghicit gândul, dar mie și lui Frank ne plac picioarele de porc... de altfel, și supa de țipari cu care am început cina.

Țipari — nimic mai neplăcut; nu-i putea suferi pentru că-i aminteau de șerpi, față de care avea o aversiune dusă până la repulsie. Brusc, marchizul realiză că nu mai vrea să rămână alături de Hester.

— Trebuie să plec. Am repetiție mâine devreme, se scuză Frank Merridon.

— Și eu trebuie să plec mâine dimineață devreme, așa că mă voi retrage. Vă rog să rămâneți să vă continuați cina. De fapt, venisem să-ți spun, Hester, că voi lipsi din Londra cam o săptămână pentru că am de rezolvat niște probleme la una din moșii.

— Așa, pe neașteptate? Nu mai poți sta puțin? încercă Hester să-l convingă, în timp ce-l conducea spre ușă, fiind acum doar ei doi. Doar știi cât de mult te doresc! Rămâi cu mine!

— Altă dată. La revedere, Hester, spuse el deschizând ușa, grăbit să inspire aer curat, neîmbâcsit de mirosul greu de mâncare.

Pe moment, Hester nu-și dădu seama că acel „La revedere“ era de fapt „Adio“.

Capitolul 2

În dimineața următoare, marchizul porni bine dispus la drum, după un mic dejun consistent la care băuse, în loc de coniac sau bere, ca majoritatea contemporanilor săi, cafea – care devenise foarte modernă și din ce în ce mai populară la Londra.

Preocupat să se mențină într-o formă atletică, dar în aceeași măsură și de modă, când ieșise din casă era greu de imaginat că poate exista un bărbat mai elegant, mai frumos, mai irezistibil.

– La revedere, îi spusese el secretarului. Să nu uiți să faci tot ce ți-am spus.

– Doar știți bine că voi duce la îndeplinire imediat toate instrucțiunile, milord!

Unul din ordinele pe care Graham trebuia să le execute era de a-i da lui Hester Delfine un cec cu o sumă considerabilă și de-a supraveghea evacuarea acesteia din casă cât mai repede posibil. Marchizul nu era un bărbat răzbunător și, deși bănuia că Hester își petrecuse noaptea în brațele lui Frank Merridon, nu acesta fusese motivul care-l determinase să rupă legătura cu ea, ci tabloul vulgar al celor doi mâncând lacom o mâncare atât de nerafinată, contrastând cu vinul lui scump pe care-l beau ca pe ceva absolut comun. Trăia într-un mediu de cel mai bun gust și tot ce-l înconjura purta amprenta unui rafinament deosebit, așa că avea pretenția ca toți din anturajul său să se ridice la același standard de perfecțiune. De aceea, amantele lui erau întotdeauna frumoase, inteligente, deosebite. Chiar și pentru o idilă trecătoare, își alegea ca partenere dintre cele cunoscute ca fiind cele mai grozave. Cu o seară înainte, Hester făcuse dovada gusturilor ei îndoielnice, spulberând iluzia în care lumina rampei o învăluise. Desigur, fusese generos cu ea, îi mulțumise pentru clipele plăcute petrecute împreună, dar terminase pentru totdeauna relația cu ea.

De asemenea, pe măsură ce se îndepărta, simțea că reușise să scape și de *lady* Brampton. Nici nu citise biletul primit de la ea, ci îl rugase pe domnul Graham să i-l returneze, informând-o că „Înălțimea sa a plecat din Londra pe termen nelimitat". Categoric, n-avea cum să-l găsească, mai ales că dăduse ordin ca nimeni din personalul său, de la majordom până la ultimul ajutor să nu spună unde plecase. Putea conta pe ei, pentru că toți știau că furnizarea oricărei informații despre stăpânul lor le-ar fi atras concedierea imediată fără referințe.

Mânând caii faetonului său cu o măiestrie care-i făcea pe trecători să se oprească și să-l privească plini de admirație, marchizul se simțea liber ca un școlar ce plecase în vacanță.

Însoțit de echipajul său, se afla de-acum în plin câmp, înaintând spre Essex – unul din cele mai sălbatice și mai înapoiate ținuturi din jurul Londrei, după părerea sa. Aceasta, poate și pentru faptul că atât țăranii mici proprietari de pământ, cât și nobilii, fuseseră născuți și crescuți din generație în generație acolo, rareori călătorind dincolo de granițele moșiilor lor,

Adesea se-ntrebase de ce străbunicul lui cumpărase acea proprietate. Castelul lor devenise un punct de atracție numai după ce tatăl lui investise o sumă considerabilă pentru a-l renova și redecora, și asta numai pentru a-l trimite pe el acolo în vacanțe.

Într-adevăr, pentru marchiz, castelul avea un farmec care compensa lipsa de anturaj și singurătatea care ar fi putut părea apăsătoare unui tânăr mai puțin inteligent decât el. Nu era înconjurat decât de câțiva slujitori și un preceptor mai în vârstă, dar John Trydell îi devenise în scurt timp un prieten drag. Cu opt ani mai mare decât el, John îl inițiase în tainele naturii, îl învățase să vâneze și să înoate, astfel încât petrecuseră împreună minunate zile de vacanță fără griji, a căror amintire se menținuse vie în toți acești ani.

Marchizul ajunse în timp record la Chelmsford, hanul la care domnul Graham trimisese încă din timpul nopții grăjdari cu cai de schimb și comandase deja prânzul care să suplinească, pe cât posibil delicatesele cu care stăpânul său era obișnuit, datorită maestrului său bucătar francez.

După ce termină de mâncat și-și încheie masa cu un pahar cu coniac mult prea bun pentru a nu fi de contrabandă, având în vedere că mlaștinile din Essex deveniseră în ultima vreme un loc predilect pentru astfel de îndeletniciri, marchizul porni din nou la drum, încântat de caii care tocmai fuseseră înhămați pentru continuarea călătoriei – de fapt, o nouă achiziție: doi murgi fără rivali în orice cursă.

Parcursese deja drumurile înguste și șerpuitoare ale ținutului și se apropia de hotarul moșiei sale, de care-l despărțea doar sătucul Steeple, care nu era al lui. Spre surprinderea sa, văzu un grup mare de oameni la mică distanță în față. Era ciudat să-i vadă adunați la ora aceea, pentru că, în mod normal, ar fi trebuit să fie pe câmp să muncească. Strunindu-și caii, se gândi că poate era una din răzmerițele în legătură cu care fusese avertizat. Apoi, văzu că țăranii – bărbații îmbrăcați cu cămășile de lucru și femeile cu capetele acoperite cu șaluri – păreau să târască pe cineva, sau ceva în mijlocul acelei învălmășeli. Copiii țipau de pe margine și aruncau spre acel punct central cu bucăți de pământ. Toți erau atât

de concentrați asupra acțiunii lor, încât nu-l observară pe marchiz decât atunci când acesta ajunsese chiar în spatele lor.

— Ce se petrece aici? întrebă marchizul cu voce tare, pe un ton autoritar. Sunt marchizul de Aldridge, continuă el, adresându-se unui bărbat mai în vârstă, aflat lângă faetonul său și care i se păru că are o figură mai inteligentă. Merg spre Castelul Ridge. Ce s-a întâmplat? De ce nu sunteți la lucru?

— Am prins o vrăjitoare, milord, răspunse bărbatul care-și scosese pălăria ponosită din fetru, imediat ce marchizul se prezentase. O ducem s-o scufundăm.

— O vrăjitoare? Bine, dar cum știți că e vrăjitoare?

Chiar pe măsură ce vorbea, își amintea că locuitorii din Essex erau recunoscuți ca fiind foarte suspicioși, cu o tradiție în ceea ce privește vânătoarea de vrăjitoare datând din epoca elisabetană.

— Am găsit-o la altarul din piatră al druizilor; dormea după ce sacrificase un cocoș — avea sânge pe rochie.

– Vreau să văd și eu, spuse marchizul și coborî din faetonul său, sigur că trebuie să fie vorba de vreo bătrână nebună și senilă care trăia probabil singură și de care sătenilor le era frică.

Oamenii îi făcură loc și marchizul ajunse imediat în fața uni trup învăluit în mantie neagră, murdar de noroi, zăcând la pământ; după toate aparențele, femeia părea să fi murit deja.

„Scufundarea" era o probă medievală, extrem de crudă: cu o funie legată în jurul taliei, presupusa vrăjitoare era aruncată într-un iaz; dacă se scufunda, însemna că e nevinovată, iar dacă plutea la suprafață, însemna că e într-adevăr vrăjitoare. Așa cum se poate bănui, femeia acuzată se scufunda; atunci, era supusă în repetate rânduri aceleiași probe, până ce, în cele din urmă, oricum se îneca.

Marchizul observă că femeia care zăcea pe pământ avea păr lung negru, ceea ce însemna că nu e bătrână; în creștet era o pată roșie de sânge, ca și cum ar fi fost lovită cu un obiect ascuțit.

– Ați adus-o într-un hal fără hal! spuse el pe un ton acuzator bătrânului care îl urmase.

— Nu noi am făcut asta milord! Așa am găsit-o... doar femeile au zgâriat-o puțin să vadă dacă sângerează.

Marchizul știa că asta era o altă probă căreia îi era supusă cea acuzată de vrăjitorie: se spunea că anumite părți ale corpului unei vrăjitoare nu sângerează chiar dacă sunt înțepate cu acul și atunci, acuzata era zgâriată pe față și pe brațe în fața judecătorului.

Țăranii deveniseră acum mai temători, știind că n-ar fi avut dreptul să-și facă singuri dreptate. Dacă aveau vreo suspiciune, trebuia să ducă respectiva femeie în fața unui judecător, după care ar fi urmat un proces, așa cum era regula încă din anul 1556.

— S-o văd! ordonă marchizul și, când bătrânul o întoarse cu fața în sus și-i dădu părul la o parte de pe față, își dădu seama imediat că era vorba despre o fată ce nu putea avea mai mult de optsprezece ani.

Deși era zgâriată pe obraji și pe frunte, avea trăsături perfecte și tenul extrem de alb; nasul fin, sprâncenele frumos arcuite, totul era de-o delicatețe ce nu putea fi asociată cu răul de care

era acuzată. Rochia pe care o purta, chiar și acum când era sfâșiată și murdară îi indica proveniența dintr-o clasă socială total diferită de-a muritorilor ei.

– Era pe pietrele druizilor?

– Da, milord, tânărul Rod a găsit-o când mergea la lucru, apoi i-a chemat și pe ceilalți și-au văzut că e vrăjitoare. Numai o vrăjitoare poate sta noaptea acolo.

Erau, într-adevăr, multe superstiții legate de uriașele pietre de pe acea bucată de pământ sterp care se înălța deasupra râului. Convingerea marchizului era că fuseseră așezate acolo de vikingi ca semn de reper. Țăranii susțineau că era vorba despre un loc de sacrificiu datând din vremea druizilor și nici unul din ei nu s-ar fi încumetat să rămână acolo noaptea.

– Zăcea inconștientă ca acum? întrebă el remarcându-i genele negre foarte lugi.

– Dormea, milord, după orgia unui sacrificiu, se auzi vocea plină de venin a unei femei din mulțime.

Femeile erau întotdeauna mai vehemente și mai pline de cruzime în astfel de situații decât oricare dintre bărbați.

— Vreți să spuneți că această vrăjitoare — dacă este vrăjitoare — a sacrificat cocoșul ea însăși? întrebă marchizul privind pata mare de sânge de pe poala rochiei ei largi.

— Este exact ceea ce a făcut, milord, răspunse o altă femeie din mulțime. I-a sucit gâtul și i-a băut sângele, fără îndoială... sânge care să-i dea putere de a zbura la diavol!

— N-are importanță pentru ce l-a ucis. V-am întrebat ceva: susțineți că a omorât ea însăși cocoșul?

— Da! Asta spunem!

— Asta a făcut! se auziră mai multe voci din mulțime.

— Uitați, milord! spuse un bărbat, înaintând și aruncând cocoșul la picioarele marchizului. Gâtul i-a fost frânt atât de tare, încât abia se mai ține de corp.

Dintr-o privire, marchizul observă că fusese un cocoș frumos și puternic și-ar fi fost necesară o forță considerabilă pentru ca gâtul să-i fie aproape smuls complet.

— Dacă este așa, atunci spuneți-mi cum de mâinile vrăjitoarei nu sunt pătate de sânge?

Toți făcură un pas înainte și se uitară lung la mâinile fetei, atârnând inerte de-o parte și de alta a corpului; erau niște mâini mici, albe, cu degete lungi și subțiri – singurele rămase curate.

– Poate c-a făcut printr-o vrajă ca sângele să dispară... sugeră cineva cu voce nesigură, după un lung moment de tăcere.

– Îngăduiți-mi s-o supun la probă, spuse bătrânul. Dacă se scufundă, înseamnă că e nevinovată.

– Nu aveți dreptul să supuneți o vrăjitoare unei probe, decât după ce-a fost judecată în cadrul unui tribunal, doar știți acest lucru. Când fata aceasta își va recăpăta cunoștința, îi vom cere să explice motivul pentru care se afla acolo și de ce avea lângă ea un cocoș mort... afară de cazul în care cineva ar fi înscenat întreaga poveste...

– Am făcut ce-am crezut că e bine, milord, mai ales că sunt câțiva care au fost loviți din senin de blesteme.

– Așa e! Așa e! confirmă un cor.

– Will Halstead a pierdut o vacă săptămâna trecută. Dimineața n-avea nimic și seara era moartă!

— Asta nu înseamnă că e opera acestei femei. Acum, mergeți la lucru și altă dată să țineți cont că judecătorii sunt cei care trebuie să facă dreptate, nu voi.

Tonul său autoritar îi făcu deja pe cei de la marginea grupului să se retragă, rușinați! Oamenii se calmaseră și era acum de neînțeles cum de trupul firav care zăcea inert pe pământ reușise să stârnească atâta ură, groază și animozitate.

— Și-acum ce să facem cu ea, milord? întrebă bătrânul. E drum lung până la Chelmsford și mă-ndoiesc că vrea cineva s-o ia în căruță.

— Am s-o iau eu în faetonul meu.

— Dumneavostră, milord?

— Voi încerca să aflu adevărul în ceea ce-o privește. Nu știu însă dacă va supraviețui, așa că s-ar putea să fiți toți acuzați de crimă.

Restul mulțimii, străbătută de un fior de groază, se împrăștie și dispăru imediat. Rămaseră doar bătrânul și-un tânăr care privea în gol, ținând în mână un bulgăre de pământ pe care nu apucase să-l arunce.

– Ridicați-o și așezați-o în faeton.

Imediat ce bărbații îi îndepliniră porunca, marchizul porni din nou la drum și, ieșind din acel sat, intră pe pământurile sale. Bucuria pe care o simți văzând zidurile castelului profilându-se în zare contrasta puternic cu obișnuita sa atitudine de blazare față de tot ce-l înconjura.

Proiectat de un renumit arhitect scoțian, castelul îmbina construcția interioară, în stil clasic, cu turnul inițial datând din epoca normandă, într-un tot unitar și armonios.

Marchizul opri faetonul în fața porticului și slujitorii se grăbiră să-l întâmpine.

– Bine ați venit, milord! îi ură majordomul pe care marchizul îl știa de când era copil. Ce surpriză, că ne vizitați după atât de mult timp. Sper să reușesc să vă fac să vă simțiți cât mai bine.

– Sunt sigur, Newman. Dar am cu mine un oaspete neprevăzut!

– Un oaspete, My lord? Dar ce s-a întâmplat? întrebă majordomul privind în direcția indicată de marchiz și văzând trupul de pe podeaua faetonului.

— Sătenii din Steeple erau convinși că e vrăjitoare; am salvat-o de la proba scufundării la care vroiau s-o supună.

— Credeți că mai e în viață?

— Nu știu. S-o ducem înăuntru și vom hotărî apoi dacă merită sau nu să chemăm un doctor.

Majordomul făcu un semn și imediat doi valeți veniră lângă faeton. O priviră, apoi instinctiv făcură doi pași înapoi.

— Ridicați-o de aici! ordonă marchizul, dar văzând că nici unul din ei nu face nici o mișcare, înțelese ce se-ntâmpla și-i întrebă, ușor amuzat: vă e frică?

— Da, milord! Nu îndrăznim să atingem o vrăjitoare.

— Mama mea a fost blestemată de-o vrăjitoare, adăugă și celălalt valet și de-atunci n-a mai fost niciodată la fel ca înainte.

— Ei bine, aici nu poate să rămână!

Și, deși nu-i convenea deloc să-și păteze hainele de pe pelerina ei murdară, marchizul se gândi c-ar trebui să dea el însuși un exemplu și-o luă chiar el în brațe și intră cu ea în casă, sub privirile îngrozite ale slujitorilor.

– Unde s-o duc, Newman?

Sunt o mulțime de camere în locuințele servitorilor, milord, dar era evident că servitorii ar fi intrat în panică dacă s-ar fi făcut vreo încercare ca vrăjitoarea să fie instalată printre ei. Aproape că începuse să-i pară rău că acționase atât de impulsiv și adusese acea fată la castel, când deodată îi veni ideea salvatoare.

– Doica mai e aici?

– Desigur, milord; ca de obicei, în camera copiilor.

– Atunci, Newman, aceasta e soluția, spuse marchizul, începând deja să urce până la etajul al treilea.

Încăperea era neschimbată față de cum o știa de când era copil; la fel și doica, de altfel, poate doar puțin mai încărunțită.

– Oswin! Adică... Senioria Voastră...

– Mă așteptai, doică?

– Da și nu. Mă îndoiam că vei avea timp și pentru mine.

– Întotdeauna voi avea timp pentru tine, doică. Acum am adus pe cineva care are nevoie de ajutorul tău.

— Cine e? întrebă doica privind mirată femeia din brațele marchizului. Ce i s-a întâmplat?

— Mi s-a spus că e vrăjitoare. În orice caz, deocamdată nu e în stare să dezmintă ceva...

— Vrăjitoare? Prostii!

— Este exact ceea ce bănuiam că vei spune. Problema este că Newman crede că servitorilor le va fi frică să locuiască în preajma ei, așa că te rog s-o îngrijești și s-o găzduiești aici.

— Sigur că da. Mai ține-o doar puțin până aduc un cearșaf, ca să n-o așezi, așa murdară cum e pe pat.

Abia după ce-o așeză, marchizul își dădu seama că fata nu mișcase deloc. Ca și cum i-ar fi ghicit gândul, doica luă mâna acesteia, încercând să-i găsească pulsul.

Poate c-a fost mai bine pentru ea să fie în stare de inconștiență când au găsit-o țăranii, se gândi el, văzându-i din nou brațele de pe care unghiile acestora smulseseră bucăți mari de piele.

Îi privi încă o dată rana de la cap; fusese o lovitură puternică menită s-o omoare. Era foarte probabil ca bătrânul să fi spus adevărul; țăranii nu ratau niciodată spectacolul testării vrăjitoarelor.

Metodele erau de-o barbarie cumplită și de multe ori, pentru obținerea efectului scontat, se recurgea la unele escrocherii, ca de exemplu folosirea unui ac retractabil pentru a dovedi că nu curge sânge. Marchizul își amintea de cazul unui bărbat care mărturisise, înainte de-a fi spânzurat, că provocase moartea a 220 de femei bănuite de vrăjitorie, pentru suma de douăzeci de șilingi de persoană.

– Trăiește, milord!

– Fă tot ce poți pentru ea, doică.

– Da, milord! Și nu mai asculta aceste prostii. În regiunea asta, oamenii sunt foarte ignoranți.

– La fel îmi vorbeai și când eram copil.

– Oamenii nu se schimbă, ci doar îmbătrânesc.

Capitolul 3

— Povestește-mi despre nemulțumirile și tulburările locale, îi spuse marchizul administratorului său.

Roger Clarke preluase de curând această funcție de la tatăl său care fusese timp de peste treizeci de ani administratorul Castelului Ridge. Era tânăr — n-avea mai mult de douăzeci și șapte de ani, dar își făcea datoria foarte conștiincios și marchizul știa că domnul Graham, pe al cărui discernământ se baza, avea o părere extrem de bună despre el.

— Au început să apară probleme încă de la moartea lui sir Harold, milord.

– Mai întâi de toate, trebuie să te felicit, Clarke, pentru rapoartele pe care le-ai trimis; sunt admirabil întocmite, concise și la obiect.

– Mulțumesc, milord, răspunse intendentul, îmbujorându-se de plăcere la auzul acestei laude neașteptate.

– Și acum, spune-mi de ce sir Caspar provoacă atât de multe nemulțumiri.

– A redus lefurile, milord, și a disponibilizat tot personalul mai în vârstă fără a oferi pensii, ceea ce înseamnă că bieții oameni vor muri de foame sau va trebui să apeleze la un ajutor de paupertate.

– Bine, dar de ce? Știam că sir Harold a fost un om bogat.

– Așa credeam toți, milord. Bănuiesc însă că sir Caspar are nevoie de banii moșteniți fie ca să-și plătească datoriile, fie ca să cheltuiască sume fabuloase la Londra. Proprietatea de la țară nu-l interesează deloc.

– Ce te face să crezi asta?

– N-a venit acasă decât de câteva ori timp de ani de zile. Și, din ce se vorbește pe-aici, se pare că sir Harold îl implorase să se întoarcă.

Pe de-o parte, aceasta confirma marchizului propria sa bănuială despre Caspar Trydell. Pe de altă parte, însă, știa că țăranii privesc cu reticență orice schimbare de stăpân. Era posibil, de asemenea, ca sir Harold să fi devenit spre sfârșitul vieții mai puțin exigent, poate și din cauza bolii.

— Cum sunt administrate pământurile?

— Sunt în stare bună, milord. Ultimul administrator a fost foarte conștiincios și știu sigur că sir Harold era extrem de mulțumit de el. Cu toate acestea, sir Caspar l-a concediat pe motiv că recolta n-a fost suficient de mare.

— Plângerea era justificată?

— Nu, milord. Anul trecut a fost un an foarte rău... Știți că nici beneficiul dumneavoastră n-a fost la nivelul obișnuit. Au fost furtuni și ploi torențiale care au distrus recolta și înmulțirea păsărilor.

— Venind, am văzut peste tot pe drum cuiburi de potârnichi.

— Dacă vremea continuă așa, vom avea unul dintre cele mai bune sezoane de înmulțire, răspunse Roger Clarke cu un entuziasm care nu trecu neobservat.

— *Îți place să vânezi?*

— Foarte mult, milord. Am sperat întotdeauna că ne veți onora cu prezența cândva, într-un septembrie.

— S-ar putea, chiar anul acesta.

Marchizul își aminti de plăcerea vânătorilor cu John Trydell. Avea doar zece ani când acesta îi făcuse rost de-o pușcă mică și-l învățase cum s-o folosească și cum să evite accidentele din imprudență. Nici acum nu putea uita bucuria pe care o simțise când, la primele apăsări pe trăgaci, nimerise ținta.

— Categoric, voi veni aici în septembrie sau octombrie, spuse el cu voce tare, ca o continuare a gândului său care zăbovise printre amintiri.

— Așteptăm cu mare plăcere, milord.

— În această după-amiază voi merge până la hotarele moșiei. Aș vrea să văd și ferma de la Weatherwrick. Avem un arendaș bun acolo?

— Un om excelent.

— Am putea merge și la ferma Danely.

— Noi, milord?

— Bineînțeles, mă vei însoți și-mi vei putea explica pe drum ce propuneri ai pentru pământul pe care-l lucrăm cu mijloace proprii.

— Voi fi onorat, milord.

Marchizul se ridică pentru a da de înțeles că întrevederea luase sfârșit, dar Roger Clarke avu un moment de ezitare.

— Ce este?

— Sper să n-o considerați ca pe-o impertinență din partea mea, milord, dar toată lumea vorbește despre cum ați salvat vrăjitoarea în satul Steeple.

— Mă gândeam eu că va constitui un subiect de bârfă.

— Oare aveți idee cine este femeia?

— Absolut deloc! Încă nu și-a recăpătat cunoștința. Cineva, și am de gând să aflu cine, a lovit-o în cap atât de tare, încât mă mir că n-a murit.

— Credeți c-a fost unul din sătenii din Steeple?

— Mă-ndoiesc. După cum o târau spre iaz, dac-ar fi fost moartă, le-ar fi stricat toată distracția. Am impresia că, deși pe fețele lor erau ură și frică, n-ar fi fost totuși în stare să comită o crimă.

— E adevărat; sunt oameni simpli și extrem de superstițioși. Se pare că nimeni n-a uitat de acel prim proces din Chelmsford când, acuzată de vrăjitorie, Elizabeth Francis s-a recunoscut vinovată.

– Vinovată pentru ce? Nu-mi mai amintesc amănuntele.

– Vinovată de-a fi vrăjit un copil, aducându-l într-o stare deplorabilă. Învățase să facă vrăji de la bunica ei. Renunțase la credința în Dumnezeu și locuia cu un motan alb numit Satan. Pisica, vorbind cu o voce cavernoasă, îi promisese bogății și un soț și, ca să-și demonstreze puterea, omorî un bărbat care refuzase avansurile pe care Elizabeth i le făcuse.

– Și judecătorii au crezut?

– Femeia a recunoscut c-a omorât un copil și și-a făcut rost de un soț cu ajutorul pisicii. Apoi, și-a ucis propriul copil. Toate acestea s-au întâmplat acum mult timp, dar sunt încă extrem de vii în memoria țăranilor. Chiar și acum, dacă se îmbolnăvește vreo vacă, este imediat decretată ca fiind deocheată.

– După două sute de ani oamenii ar trebui să fie mai raționali.

– Nu și în Essex, milord. Nu uitați că nu suntem departe de Ținutul Vrăjitoarelor.

– Ținutul Vrăjitoarelor?!

– Partea de sud-est a Essexului de care ne desparte doar râul Crouch. Întreaga populație,

indiferent de poziție socială, e obsedată de frica de vrăjitori și vrăjitoare. Bântuie fantome și un preot e alungat din amvon de diavol. Sigur, există și vrăjitorie albă, prin care se vindecă negi, se găsesc obiecte furate, se descântă. Tatălui meu i s-a dat odată o piatră „sfântă" ca talisman împotriva vrăjitoarelor. Poate c-ar fi bine să v-o împrumut.

Pentru o clipă, marchizul se crispă, considerând propunerea impertinentă. Apoi, izbucni în râs.

— Voi încerca. Și ce spun oamenii că voi păți c-am salvat-o pe presupusa vrăjitoare?

— Se așteaptă să vă vadă mort, sau castelul dărâmat.

— Vrăjitoarea este o fată care nu pare să aibă mai mult de optsprezece ani, spuse marchizul râzând din nou și este, probabil, de origine nobilă. Uite cum stau lucrurile, Clarke: a fost agresată în mod diabolic de cineva care intenționa s-o omoare și sunt hotărât să aflu cine e acea persoană.

— Credeți că e vorba de o tentativă de omor, milord?

— Sunt convins. Dădaca mi-a spus că, dacă fata n-ar fi avut părul strâns cu atâtea ace de păr care

să amortizeze lovitura, ar fi murit. Așa, două ace i-au pătruns adânc în piele, dar cel puțin i-au salvat viața.

– Nu înțeleg, milord. Cunosc bine această regiune, dar nu știu nici o tânără care să corespundă descrierii acesteia, mai ales de origine nobilă.

– Ești sigur?

– Cât se poate de sigur. Am trăit aici toată viața; o necunoscută nu poate trece neobservată. Înțelegeți... continuă el zâmbind, se spune acum că vrăjitoarea este un spirit rău de-o frumusețe fără pereche prin care v-a fermecat.

– Doar un bărbat sau o femeie cu o forță foarte mare ar fi putut s-o lovească atât de rău, își urmă marchizul cu voce tare gândul. De asemenea, după cum arată, fata n-ar fi fost în stare să smulgă aproape gâtul cocoșului.

– Dar de ce-ar fi vrut cineva să omoare o tânără și apoi s-o așeze pe pietrele druizilor? Orice localnic știa că va declanșa astfel groaza și dorința de răzbunare a sătenilor.

– Și eu m-am gândit că totul a fost făcut în mod deliberat... Aș vrea să cercetezi, Clarke, dacă în

noaptea înainte ca fata să fie găsită s-a întâmplat ceva ciudat în satul Steeple sau prin împrejurimi. De exemplu, continuă el după o scurtă pauză, poate c-a surprins niște contrabandiști tocmai sosiți la Estuarul Lawling...

— Ar fi o posibilitate, milord, dar Lawling e destul de departe de pietrele druizilor. Nu cred ca vreun contrabandist să se chinuie s-o ducă până acolo.

— Exceptând cazul în care vroiau să se asigure că nu se poate face nici o legătură între ei și crima comisă... Dacă nu se-ntâmpla să trec prin Steeple chiar când țăranii o târau spre iaz, cu siguranță fata s-ar fi înecat și nimeni n-ar mai fi auzit vreodată de ea.

— E adevărat, milord. Atunci, ar fi fost îngropată la o întretăiere de drumuri, cu capul spre nord, dacă nu cumva ar fi fost aruncată în mare, așa cum s-a mai întâmplat.

— Da?

— Pot fi doar bârfe, dar s-a mai auzit de lupte locale alimentate de vechi dușmănii, în care învinsul a murit înecat.

— Înseamnă că râul oferă o acoperire foarte plauzibilă.

— Exact, milord.

— Încearcă să afli ce poți, Clarke. Te aștept la ieșirea principală la ora unu. Anunță, te rog, la grajduri, că voi călări armăsarul.

După ce Roger Clarke ieși, marchizul mai rămase puțin în bibliotecă privind îngândurat pe fereastră, apoi merse hotărât la doică. Observă că, de la venirea lui aceasta parcă întinerise — poate datorită faptului că-i dăduse din nou o ocupație.

— Speram să vii, milord. Vreau să-ți arăt ceva.

— Pacienta ta și-a revenit?

— Nu, dar respiră mai regulat. S-ar putea trezi din clipă în clipă.

— Cred c-ar fi trebuit să mă lași să chem un doctor.

— La ce bun? N-am deloc încredere în ei.

— Știu, doică, spuse marchizul văzând pe o măsuță ierburile din care doica știa să pregătească faimoasele ei leacuri. Cu toate aceste fierturi miraculoase, mă și mir că n-ai fost acuzată până acum și tu de vrăjitorie.

— N-ar fi fost exclus, cu toți acești ignoranți care-și închipuie că folosirea unor metode naturiste are legătură cu diavolul!

— Și ce va trebui să-nghită biata fată?

— Ceva ce-i va face bine, în orice caz. Și nu e nevoie să știi mai mult! Dar altceva vroiam să-ți arăt, de fapt, spuse ea luând din comodă o batistă și dând-o marchizului. Am găsit asta în buzunarul rochiei ei. Am spălat-o și călcat-o și, după cum se vede, pe ea e brodat numele ei.

Marchizul privi cu interes batista din muselină în colțul căreia era brodat fin, cu măiestrie, un nume.

— „Idylla"! Dacă nu mă înșel, cuvântul vine din greacă și înseamnă perfecțiune. Doică, se pare că musafira ta are o părere extrem de bună despre ea însăși.

— Mai degrabă părinții ei au avut o părere bună despre ea, doar nu și-a ales ea numele.

Marchizul rămase gândindu-se dacă această descoperire ar putea fi un indiciu pentru Roger Clarke. Nu puteau fi multe femei cu acest nume prin partea locului; de fapt, el însuși nu-l auzise niciodată. Încă mai privea batista când doica îl chemă din dormitorul alăturat.

Deși oblonul era pe jumătate tras, figura fetei se contura clar încadrată de albul pernei și al cearșafului. În contrast cu părul negru, fata îi părea eterică. Pentru prima dată, avea ochii deschiși – ochi de un albastru surprinzător de intens.

Acea combinație rară – păr negru și ochi albaștri cu gene lungi, negre îl miră pe marchiz care nu-și amintea să mai fi văzut vreodată pe cineva așa.

– Te-ai trezit! spuse doica blând. Nu te speria. Am să-ți dau să bei ceva.

După cum privea în gol cu ochii ficși, marchizul avu impresia că fata nu vede clar încă.

Doica o ridică puțin și o ajută să bea, după care o așeză din nou pe pernă și fata adormi imediat.

– Vezi, milord? Ce nevoie avem de un doctor care să facă numai greșeli? Se va face bine în câteva zile.

– După cum am spus, ești o vrăjitoare bătrână. Am avut dreptate să ți-o las în grijă.

– Poți fi sigur de asta. Și să-ți spun ceva, milord. Chiar dacă nu știu nimic despre domnișoara Idylla, pot să jur că este dintr-o familie nobilă.

— De ce ești atât de convinsă?

— Nu e vorba numai de cum arată – de degetele lungi și fine și de căputa bine arcuită, semne clare de noblețe – dar și de îmbrăcăminte.

— Cum așa?

— Toată lenjeria ei este cusută fin, cu dantelă pe margini, totul este lucrat frumos, cu măiestrie. Nu sunt lucruri foarte scumpe, dar de bună calitate și de un rafinament specific numai cuiva născut și educat într-o familie din înalta societate. Știu ce spun!

— Te cred, dădacă.

— Ia aminte, milord; nu e exclus să fie chiar o prințesă.

— Ești și romantică pe deasupra.

— De ce nu? Cu toate că, în privința ta, romantismul nu-și are nici un rost. Degeaba mă rog ca, ori de câte ori sosește o scrisoare de la Londra, s-aducă vestea unei logodne!

— Dumnezeule, de ce ții atât de mult să mă vezi însurat?

— Pentru că e firesc să-ți faci o familie. Ai treizeci de ani, Oswin, vârstă la care majoritatea bărbaților își botează al treilea sau al patrulea copil. Pe când

tu n-ai nici unul care să-ți ducă numele mai departe, iar eu aștept lângă leagănul gol.

– Nici măcar pentru a-ți face ție plăcere n-am să mă leg de cine știe ce femeie lângă care cu siguranță c-aș muri de plictiseală imediat ce s-ar termina luna de miere.

– Doar nu vrei să-mi spui că n-ai de unde alege.

– Ce zvonuri ai auzit?

– Doar nu crezi că suntem chiar atât de rupți de lume aici, la castel, și nu știm nimic din ce se petrece la Londra. Și... doar nu ești degeaba fiul tatălui tău...

Marchizul se crispă, ca de altfel de fiecare dată când se făcea referire la aventurile tatălui său. Știa însă că dădaca îl iubea necondiționat cu o dragoste maternă.

Mama lui murise când el avea trei ani și dădaca îi oferise întreaga afecțiune de care avea nevoie în anii în care tatăl său aproape că-l ignora. Dădaca îl alintase și-l certase, îl răsfățase și-l pedepsise; ea îl învățase primele noțiuni și-i fusese întotdeauna în preajmă, fără ca nimic din ceea ce era esențial pentru el să scape ochiului ei ager.

— Ai devenit cinic și dur, Oswin. Viața ta e lipsită de iubire.

— Dimpotrivă, abundă.

— În orice caz, nu e cea care trebuie.

— Ai dreptate... Întotdeauna ai dreptate doică. Tocmai de aceea am venit la tine.

— Mi se pare un lucru foarte înțelept. Aici vei avea multe de făcut. Și, dacă vei avea timp, află și ce e cu domnișoara Idylla. Nu mi-au plăcut niciodată misterele.

— Asta și intenționez să fac, răspunse marchizul și părăsi încăperea.

Remarcând apelativul „domnișoara" pe care doica îl folosea, se gândi c-ar trebui s-anunțe și restul personalului să se adreseze fetei în același mod.

— Știu că te vei bucura să afli, Newman, spuse el majordomului imediat ce ajunse în hol, că doica a aflat numele musafirei noastre.

— Adevărat, milord?

— Da, o cheamă Idylla, așa că poți anunța și pe ceilalți să se adreseze tinerei de sus cu apelativul „Domnișoara Idylla".

– Prea bine, milord. Știți... continuă el după o scurtă ezitare, doi dintre băieții care lucrează aici au cerut permisiunea de a-și încheia serviciul în slujba domniei voastre, iar doamna Darwin mi-a spus că, de asemenea, una din cameriste dorește să plece.

– Să plece, atunci! Înlocuiește-i cu unii mai puțin bigoți și mai civilizați. Să fie clar pentru toată lumea, Newman! spuse el mai tare de data aceasta pentru a fi auzit și de valeții de serviciu în holul cel mare. Dacă un slujitor nu dovedește respectul cuvenit unui oaspete din casa mea, indiferent cine ar fi acela, în prezența sau în absența acestuia, atunci șeful personalului să-l concedieze imediat.

– Voi transmite porunca dumneavoastră atât doamnei Darwin, cât și doamnei Headley, la bucătărie.

– Spune-i doamnei Headley că mâncarea pe care a pregătit-o până acum a fost excelentă. Nu cred să fi mâncat un somon mai bun decât cel pe care mi l-a pregătit aseară.

– Mulțumesc, milord. Sunt sigur că doamna Headley va fi încântată. Era foarte îngrijorată că

mâncarea de la castel nu va putea ajunge niciodată la nivelul cu care sunteți obișnuit în Berkeley Square.

— Asigur-o că sunt extrem de mulțumit de ea.

— Mulțumesc, milord. Mulțumesc foarte mult.

***

Era seara târziu când marchizul se întoarse din turul de inspecție făcut pe moșie, împreună cu Roger Clarke. Deși era obosit, plimbarea îi făcuse bine. Călărise respirând din plin briza mării și simțindu-se în sfârșit liber, după atâția ani. Țăranii și soțiile lor îl primiseră bine și păreau mulțumiți de a lucra pe proprietatea Ridge. De fapt, buna organizare a moșiei era o tradiție de familie. Și tatăl lui, în ciuda tuturor defectelor, fusese un stăpân bun care se mândrea de faptul că toată lumea e fericită pe moșie și că nu există motiv de conflicte.

— Dacă întreaga țară ar urma exemplul moșiei Ridge, îi spusese Roger Clarke la întoarcere, n-ar mai fi atâtea proteste și membrii Parlamentului n-ar mai fi huliți.

— Mă tem că, de cele mai multe ori, Prințul de Wales este cel hulit.

— Pe bună dreptate! Iertați-mă, milord, am vorbit fără să gândesc.

— Ai spus exact ce crezi. N-ai cum să știi că, în spatele imaginii de destrăbălat cu care a obișnuit pe toată lumea, Prințul are foarte multe calități și multe preocupări serioase, dar nu este lăsat să întreprindă nimic.

Marchizul alungă repede umbra acestor probleme și se bucură din plin de acea zi care-i adusese atât de multe satisfacții.

Când termină de mâncat, singur în imensa sufragerie cu pereții pictați cu scene alegorice, majordomul îl anunță, din partea doicii, precum că domnișoara Idylla s-a trezit.

„Interesant", se gândi marchizul și urcă în fugă până la etajul al treilea.

— Acum e într-adevăr trează, milord, îl întâmpină doica, pe chipul ei putându-se citi bucuria triumfului. N-am întrebat-o nimic, mă gândeam că dorești să faci tu acest lucru, milord.

— Desigur!

Lumânările erau aprinse lângă patul fetei, punându-i în evidență ochii de un albastru intens,

ca al florilor de genţiană, sau al Mării Sudului, sau al cerului într-o zi de vară însorită – ochi de-o frumuseţe greu de descris prin cuvinte.

Nu semăna deloc a vrăjitoare, hotărî marchizul, ci mai degrabă a nimfă apărută din adâncul unui lac, uluind şi încântând pe bieţii muritori ce-o privesc. Îşi reprimă imediat această pornire pe care o catalogă drept absurd de poetică şi se aşeză pe fotoliul din răchită pe care i-l pregătise lângă pat.

— Se pare c-ai trecut printr-o experienţă neplăcută, dar aici, în casa mea, te afli în deplină siguranţă.

— Dar... unde sunt?

Fata vorbea încet şi nesigur, cu oarecare greutate, dar avea un timbru plăcut şi părea o persoană educată.

— Te afli la castelul Ridge.

— Castelul... Ridge? repetă ea cuvintele, străduindu-se să le găsească un sens.

— Ai auzit de el?

— Nu... nu cred.

— Hai se începem cu începutul. Ştiu că te numeşti Idylla, pentru că acest nume era brodat pe batista pe care doica a găsit-o în buzunarul rochiei tale.

– Aș putea... s-o văd?

Ca și cum ar fi anticipat această întrebare, doica îi dădu imediat batista pe care o pregătise deja.

– Spuneți că... aceasta... este a mea?

– N-o recunoști?

– Nu... nu cred.

– Dar te numești Idylla?

Pentru prima dată în ochii fetei apăru o expresie de groază.

– Nu știu... Nu-mi amintesc nici cine sunt... nici altceva despre mine.

– Cum de ți-ai dat seama de asta?

– M-am gândit... în această după-amiază... când m-am trezit. Încăperea aceasta îmi era necunoscută... și mă durea capul... așa că m-am gândit c-am avut un accident. Dar, nu-mi amintesc.

– Nu-ți amintești să fi primit vreo lovitură în cap?

– Nu.

– Îți amintești poate de casa ta... de locul unde locuiești?

– Este foarte... ciudat. Când încerc să-mi amintesc ceva despre mine... sau de unde vin... totul se întunecă. Este ca o cortină neagră ce desparte ziua de azi de cea de ieri.

— Cred că este normal după o lovitură atât de puternică, încercă marchizul s-o liniștească, zâmbindu-i blând. Probabil ai căzut și te-ai lovit de ceva. Ai leșinat și ai o pierdere de memorie.

— Dar... îmi va reveni?

— Sigur că da. Este normal după un asemenea șoc. Și mie mi s-a întâmplat; am căzut în timpul unei vânători și timp de douăzeci și patru de ore nu mi-am amintit nimic. Mi s-a spus mai târziu că delirasem.

— Eu cred că... n-am delirat...

— Nu, draga mea, n-ai scos nici un sunet de când ai venit, interveni doica.

— Așadar, aici e castelul Ridge, repetă ea ca și cum ar fi fost o lecție ce trebuia învățată.

— Corect.

— Și... cine sunteți dumneavoastră?

— Sunt marchizul de Aldridge.

Se aștepta să vadă în ochii ei acel licăr de recunoaștere și admirație cu care se obișnuise, dar acesta lipsea cu desăvârșire.

— Este foarte amabil din partea dumneavoastră că mă găzduiți. N-aș vrea să fiu... o povară.

– În nici un caz. Acum, însă, cred c-ar trebui să dormi din nou. Cu cât te odihnești mai mult, cu atât memoria îți va reveni mai repede.

– Sunteți convins?

– Absolut. Atunci, îmi vei putea spune dacă vrei să anunț pe cineva, poate pe părinți. Probabil că sunt foarte îngrijorați de dispariția ta.

– Cum... am putut face așa ceva?

– Nu știu, dar sper că în scurt timp vei putea să-mi spui exact ce s-a întâmplat. Însănătoșește-te repede! Noapte bună, Idylla. Dormi bine și memoria îți va reveni. Îți promit. Noapte bună, doică!

Marchizul coborî zâmbind, convins într-adevăr că, în scurt timp, curiozitatea îi va fi satisfăcută.

Cel puțin era sigur de-un lucru: indiferent cine era, Idylla nu era vrăjitoare, ci o tânără absolut încântătoare.

Capitolul 4

— Ați slăbit, milord, spuse valetul, ajutându-l pe marchiz să se îmbrace și observând că haina de călărie nu mai stătea strâns pe el. Faceți mai multă mișcare decât la Londra.

— E adevărat, Harris. Și beau mai puțin.

— Vă stă foarte bine.

O bătaie în ușă le întrerupse discuția.

— Pot să vorbesc cu tine, milord? întrebă doica, din pragul ușii.

— Desigur, doică, răspunse marchizul în timp ce valetul se retrase discret. Cum se simte pacienta ta în această dimineață?

— Fizic, mai bine, dar încă nu dă semne că i-ar reveni memoria. E foarte îngrijorată, deși îi tot repet că e normal să fie așa.

— Chiar așa și este.

— Așa m-am gândit și eu. Dar, nu pentru asta am venit.

— Ce s-a întâmplat?

Doica rămase tăcută, privindu-l. Era greu de imaginat un bărbat mai frumos. Întotdeauna fusese mândră de „micuțul" ei, care, însă de când era copil avusese un farmec aparte. Cu toate acestea, nici chiar ea nu-și imaginase că acesta va deveni o figură atât de remarcabilă.

— Spune, doică.

— Mă gândeam, milord, că domnișoara Idylla are nevoie de aer curat și mă-ntrebam dacă n-ar fi bine să-i îngădui să stea în dormitorul bunicii tale, pentru că acolo există balcon.

Marchizul știa că bunicii lui se mutaseră la castel imediat ce clădirea fusese terminată, pentru a supraveghea decorarea sălilor de către artiștii italieni și a alege mobilierul și picturile. Într-adevăr, ceea ce alesese bunicul lui, cel de-al treilea marchiz, își sporise tot mai mult valoarea pe măsura trecerii timpului. Bunica lui, o femeie cu o constituție mai fragilă, suferind din cauza unei artrite la șold, se deplasa foarte greu și sfârși

țintuită într-un scaun cu rotile. Soțul ei puse să se construiască suplimentar un balcon la dormitorul ei, astfel încât să poată sta acolo să privească grădina în voie.

De când actualul marchiz moștenise titlul, camera nu fusese niciodată folosită, așa că ideea de-a o instala acolo pe Idylla i se păru excelentă.

— Ai dreptate doică. Îmi pare rău că nu m-am gândit chiar eu. Spune-i doamnei Darwin să pregătească încăperea, astfel încât domnișoara Idylla să fie adusă acolo cât se poate de repede.

— Mulțumesc, milord. Totuși, mai e o problemă la care nu te-ai gândit.

— Care anume? întrebă marchizul, luându-și o batistă de pe măsuța de toaletă, gata de-acum să coboare să ia micul dejun, ca apoi să plece.

— Este foarte puțin probabil să vrea cineva s-o ducă pe domnișoara Idylla în noua cameră. Acum slujitorii nu mai sunt chiar atât de îngroziți de ea ca la început, dar mă-ndoiesc că vreunul din ei ar fi dispus s-o atingă.

— Nu-mi rămâne decât s-o duc eu însumi, râse marchizul. Foarte bine, o voi transporta imediat

ce-mi voi face plimbarea călare. Dacă voi cădea răpus sau mă voi transforma în broască râioasă, atunci vom ști că e vrăjitoare.

– Mulțumesc, milord. Dar... ar mai fi ceva.

– Tot ar mai fi ceva? întrebă el pe punctul de a ieși pe ușă.

– Ca bărbat, nu te-ai gândit la un mic amănunt: când domnișoara Idylla se va face bine, nu va avea ce să îmbrace. Rochia ei era numai zdrențe și atât de pătată de sânge, încât și dacă-aș fi încercat, tot n-aș fi reușit s-o curăț. I-am împrumutat cămășile mele de noapte, dar nu cred că-mi va purta și rochiile.

– Credeam că sunt suficient de pedant și un bun organizator, dar, cu asta, m-ai făcut de rușine, doică.

– Vei rezolva această problemă, milord?

– Sigur. Ai dimensiunile ei?

– M-am gândit să trimiți un valet la Chelmsford, spuse doica scoțând din buzunarul șorțului alb o hârtie pe care notase dimensiunile fetei, ca să cumpere una sau două rochii gata confecționate și alte câteva articole pe care le-am notat.

— Dă-mi mie biletul.

— Știi ce să ceri?

— Nici nu-ți închipui cât de bine.

Marchizul luă lista și coborî repede la parter. Dar, în loc să meargă în salonul în care era așteptat pentru a i se servi micul dejun, intră în bibliotecă. Se așeză la birou, citi lista făcută de doică, apoi luă o coală de hârtie, gândindu-se ce culori i s-ar potrivi mai bine Idyllei. Era un fin cunoscător în ceea ce privește garderoba feminină și asta nu numai pentru că achitase atâtea note de plată pentru atât de multe tipuri de femei. Avea un simț artistic înnăscut și dacă una din iubitele sale dovedea un gust îndoielnic în alegerea îmbrăcămintei, el era acela care intuia exact corecția care trebuia făcută și, cu ajutorul celor mai bune croitorese, reușea întotdeauna transformări uluitoare. „O bijuterie de valoare are nevoie de o montură pe măsura pietrei prețioase", obișnuia el să spună. Așadar, scrise un bilet unei croitorese a cărei clientelă era formată din cele mai rafinate doamne din înalta societate și care dovedea, de asemenea, o creativitate și o ingeniozitate ieșite din comun. O descrise pe

Idylla și-i spuse lui madame Valerie – căci acesta era numele croitoresei – tot ce vroia, după care dădu ordin ca un valet să pornească imediat spre Londra cu scrisoarea lui. Abia după aceea, marchizul își continuă programul.

Plimbarea sa călare nu dură mai mult de-o oră și jumătate, după care se întoarse și merse la doică.

– Nu m-așteptam să te întorci atât de repede, milord.

– Pot aștepta până când Idylla e gata.

– Dormitorul e pregătit încă de-acum o oră, după cum m-a anunțat doamna Darwin. Știi că toate încăperile așteaptă mereu gata pregătite.

– Vrei să spui că personalul de-aici e dezamăgit c-am lipsit atât de mult?

– Și eu am fost dezamăgită, dar acum ești aici și nimic altceva nu mai contează. O pregătesc imediat pe domnișoara Idylla.

Marchizul rămase să privească obiectele din porțelan alături de tabloul său de pe polița de deasupra căminului. Era portretul pe care un pictor i-l făcuse din amuzament. Era bine executat și-l înfățișa la doisprezece ani, cu arma pe umăr și

un câine de vânătoare la picioare. Marchizul intenționase să-l dăruiască tatălui său de Crăciun, dar apoi se răzgândise, gândindu-se că acesta nu va aprecia efortul pe care îl făcuse pentru a sta nemișcat ca să pozeze atâtea ore și că, oricum, n-avea de ce să-și dorească un portret al fiului său. Așadar, i-l dăruise doicii căreia îi făcuse astfel cea mai mare bucurie. Privind tabloul își aminti din nou de cât de fericit îl făcuse John Trydell inițiindu-l în tainele vânătorii devenite pentru el o adevărată pasiune.

— Suntem gata, milord, se auzi vocea doicii.

Idylla îl aștepta, înfășurată strâns în pături albe, ca un cocon.

— Bună dimineața, Idylla!

— Bună dimineața, milord, răspunse ea încet.

— Să nu-ți fie teamă c-am să te scap, glumi el, simțind-o stânjenită în timp ce-o cuprinse în brațe și-o ridică ușor ca pe un copil.

Zgârieturile de pe față nu mai erau răni deschise și aveau să dispară în câteva zile.

Idylla stătea nemișcată, evitându-i privirea.

„Este foarte tânără", se gândi marchizul, întrebându-se dacă în viața ei exista un iubit care

să-i spună cât e de frumoasă. Sau poate locuia într-un ținut retras, cu puțini tineri, sau fusese crescută într-o mănăstire. Devenea din ce în ce mai curios.

Cine era? De unde venea? Care era numele ei adevărat? Și, așa cum se mai întrebase de mii de ori, de ce-ar fi vrut cineva să ucidă o fată absolut superbă?

Ajunși în cameră, o așeză pe patul cu baldachin din mătase albastru deschis sprijinit pe stâlpi aurii reprezentând trunchiuri de palmieri, apoi așteptă în balcon până când doica o instală.

Marchizului i-ar fi plăcut să-și fi cunoscut bunica, dar aceasta murise înainte ca el să se nască. Știa însă că jurnalele ei erau undeva în bibliotecă și se gândi c-ar fi interesant să le citească și el și Idylla.

– Poți intra, milord, se auzi vocea doicii.

– Te simți bine? întrebă marchizul cu blândețe, din nou uluit de frumusețea ei nepământeană, chiar și așa, îmbrăcată în cămașa de noapte caraghioasă a doicii.

– Mulțumesc că m-ați adus aici... dar mi se pare prea grandios pentru mine.

— Prea grandios?

— Nu știți cine sunt și, până veți afla, nu mi se pare corect să ocup o încăpere atât de importantă.

— Nimeni nu a locuit aici de la moartea bunicii mele. Avantajul este că vei putea sta pe balcon și aceasta va fi ca și cum te-ai plimba prin grădină, până când te vei simți suficient de bine ca să te plimbi cu adevărat.

— Oare... când se va întâmpla aceasta?

— Curând; foarte curând, sunt sigur.

— Și dacă... nu-mi voi mai aminti niciodată cine sunt?

— Îți vei aminti. După un astfel de traumatism, se creează un vid, iar apoi brusc, ca și cum ai ridica un oblon, începi să vezi totul clar.

Cineva bătu la ușă și doica merse să deschidă, apoi ieși din cameră, lăsându-i singuri.

— Aș dori... să vă rog ceva.

— Ce anume? Simțind-o încordată, marchizul se așeză lângă ea, pe marginea patului. Spune-mi, insistă el, cu acel zâmbet pe care nenumărate femei îl găsiseră irezistibil.

Când îl privi, marchizul își dădu seama că albastrul ochilor ei se-ntunecase de îngrijorare.

„Sunt ca marea, ochii ei", se gândi el; „își schimbă culoarea după cum cerul se reflectă în adâncuri; acum se pare că un nor negru întunecă orizontul".

– Credeți că... sunt într-adevăr vrăjitoare?

– Ți-a povestit doica tot ce s-a întâmplat?

– S-a gândit că m-ar ajuta să-mi amintesc.

– Atunci, îți voi spune că sunt absolut convins că nu ești vrăjitoare. Nu-ți amintești nimic din ce s-a întâmplat înainte de-a fi lovită atât de puternic încât ai fi putut muri?

– Nu... nu-mi amintesc. Nu-mi amintesc nici c-am fost lovită.

– Nu știi cine ar fi putut fi?

– De ce... m-ar urî cineva atât de mult?

– Nu-ți mai face griji. Nu peste mult timp, totul va fi clar în mintea ta. Memoria e un lucru ciudat; după un șoc puternic, uitarea pare să fie modalitatea naturii de a proteja omul. Adică, trebuie să se fi întâmplat ceva atât de cumplit, încât omul încearcă să se autoprotejeze uitând măcar temporar.

— Înțeleg.

— În ceea ce privește dacă ești sau nu vrăjitoare, continuă el cu un zâmbet, n-am auzit de nici una cu ochi albaștri. Conform tuturor cărților și legendelor, toate vrăjitoarele au ochii verzi.

— Sper să aveți dreptate.

— Știu sigur că am.

— Menajerelor le e teamă de mine. De fapt, oamenii de aici... au fost întotdeauna înspăimântați de vrăjitoare.

Marchizul își dădu seama că, din spusele ei, reieșea că își amintea ceva din trecut și că locurile acelea îi erau familiare. Ca și cum ar fi ghicit la ce se gândește, Idylla simți nevoia să explice.

— Am spus „de aici", dar... eu nu locuiesc în această zonă, nu-i așa?

— Unde locuiești?

Idylla se gândi câteva clipe, apoi făcu un semn de neputință...

— Îmi este imposibil să-mi amintesc. Presupun pe undeva unde oamenii vorbeau despre vrăjitoare... se temeau de ele...

— Ținutul Essex îți spune ceva?

— Essex... numele mi se pare cunoscut. Aici ne aflăm?

— Da. La nord e râul Blackwater, la est, Marea Nordului și la sud, râul Crouch.

— Blackwater... râul Blackwater... Numele îmi e cunoscut. Da. îl știu... dar nu-mi pot aminti cum arată. Vreau atât de mult să-mi amintesc dar... nu pot.

— Nu forța lucrurile, Idylla. Natura are mijloacele ei de vindecare.

— Dar... dacă-mi amintesc că sunt vrăjitoare, spuse ea încet, prinzându-l strâns de mână, mă veți da iar acelor oameni despre care doica spunea că... vroiau să mă înece?

— Privește-mă în ochi, Idylla! Îți promit, îți jur dacă vrei, că nu voi lăsa pe nimeni — bărbat, femeie sau copil — să sufere din cauza cruzimii și ignoranței care stau la baza persecutării celor despre care se presupune c-ar avea puteri supranaturale. Nu există vrăjitori decât în imaginația oamenilor neinstruiți.

— Sunteți sigur?

— Foarte sigur. Și îți mai promit ceva: voi avea grijă de tine și te voi proteja. Nimeni nu-ți va mai face vreun rău vreodată. Mă crezi?

— Vă cred, spuse ea privindu-l în ochi și dând drumul mâinii lui.

— Acum, cred c-ar trebui să te odihnești. Cu cât dormi mai mult și cu cât iei mai mult acele licori fermecate pe care ți le pregătește doica așa cum numai ea știe, cu atât mai repede te vei face bine.

— Doica mi-a povestit că spui despre ea că e vrăjitoare.

— Știi bine că glumesc. Dar, dacă tot vorbim despre vrăjitoare, trebuie să admitem că sunt și vrăjitoare bune. Doica, de exemplu, e ca o zână bună, chiar dacă ține o coadă de mătură ascunsă pe undeva!

— Milord, nu mai umple capul domnișoarei Idylla cu tot felul de prostii, spuse doica intrând chiar atunci.

— Tocmai îi spuneam că e timpul să se odihnească. La revedere, Idylla și să visezi frumos. Sunt o mulțime de oameni care te-ar invidia pentru faptul de-a fi uitat trecutul.

Ieșind din cameră, marchizul se gândi că într-adevăr așa și este. În cazul celor mai mulți oameni, trecutul era cel ce îngrijora, deranja, tulbura. Se-ntrebă cum ar fi s-o pornești de la zero,

fără nici o amintire, fără nici un regret, obligat să privești înainte! Era o problemă fascinantă. De fapt, de când venise la castel Idylla adusese un nou punct de interes în viața lui. Tot ce avea legătură cu ea părea să-i stimuleze mintea, făcându-l să mediteze asupra unor aspecte cărora nu le dăduse niciodată importanță până atunci. De exemplu, mintea omenească: de ce funcționa așa? de ce era supusă memoria unor traumatisme? Amintirea unor experiențe îngrozitoare era ștearsă din memorie ca mijloc de autoprotecție?

Cu capul plin de astfel de gânduri, marchizul plecă din nou. Se hotărâse încă din timpul nopții să treacă pe la moșia Trydell să vadă dacă sir Caspar e acolo.

Dacă avea să-l găsească acasă, marchizul intenționa să afle dacă e la curent cu întâmplarea Idyllei. Nu spera să primească mare ajutor din partea lui în elucidarea cazului, dar, oricum, Trydell Hall era mai aproape de pietrele druizilor decât castelul lui.

Traversând câmpurile călare, marchizul se gândi din nou la Caspar Trydell față de care avusese încă din copilărie o antipatie care se

accentuase cu trecerea anilor. De fapt, erau de vârste apropiate și ar fi fost mai firesc ca marchizul să fie prieten cu el sau cu fratele lui, John, dar Caspar îi arătase o ostilitate nejustificată chiar de la prima lor întâlnire.

Din punct de vedere fizic, Caspar nu avea deloc o constituție puternică și modalitatea lui de a echilibra această deficiență era printr-un comportament nepoliticos și o agresivitate excesivă față de oricine.

Categoric, tatăl lui, sir Harold îi impusese o disciplină foarte strictă. Extrem de sever cu amândoi fiii săi, sir Harold fusese un zbir pe care John îl găsea din ce în ce mai greu de suportat și față de care Caspar adoptase o poziție de ură ascunsă. Mai mult, pentru că bănuia că tatăl lor îl preferă pe fratele mai mare, Caspar nu scăpa nici o ocazie de a-l șicana pe acesta: îi ascundea puștile, schimba locul obiectelor acestuia, ba chiar încercase să-i rănească și câinele. Majoritatea erau fapte mărunte, meschine, dar repetate zi de zi și an de an, creaseră la conac o atmosferă de care marchizul își dăduse bine seama, chiar dacă John nu se plânsese niciodată de fratele lui.

Antipatia lor fiind reciprocă, marchizul și Caspar încercaseră să se evite cât mai mult posibil.

Acum însă, marchizul se gândi că, din moment ce intenționează să vină mai des la castel, era important să încerce să stabilească relații amiabile cu el, mai ales că moșiile lor se învecinau și era imposibil să nu apară diverse probleme asupra cărora urmau să ajungă la un acord.

„Dac-ar fi și John aici...", oftă el ajuns în fața impunătoarelor porți ce constituia nota dominantă a castelului. Construcția era de formă pătrată, dar cărămida roșie cu ferestre largi, dar fără nici o altă notă distinctivă, decât poate un aer auster, neprimitor. Nici grădina nu era mai atrăgătoare și nu prea bine întreținută. Dură destul de mult până veni cineva de la grajduri să-i ia calul și să anunțe venirea lui.

Deschise un bărbat în vârstă cu părul cărunt, a cărui uniformă atârna, largă, nemaipotrivindu-se cu trupul pentru care fusese croită cu mulți ani în urmă.

— Bună ziua, Bates! Ești Bates, nu-i așa?

— Coconul Oswin! exclamă acesta plăcut surprins, privindu-l cu ochi miopi. Nu mă așteptam să vă văd aici!

— Am venit la castel și m-am gândit să-i fac o vizită și lui sir Caspar.

— Sir Caspar nu e aici, cocoane... adică milord. Dar intrați, intrați! Este mult timp de când n-ați mai venit aici.

— Sunt peste zece ani. Ultima oară am venit să petrec Crăciunul cu John.

— Îmi amintesc, milord. Era Crăciunul lui 1789... În vara anului următor, sir John s-a înecat.

— Cum o mai duci, Bates?

— Destul de bine, milord, dar mă cam îngrijorează soarta mea.

— Cum adică?

— Sir Caspar s-a dispensat de serviciile mele.

— S-a dispensat de serviciile tale? Bine, dar ești aici de ani de zile, nici măcar nu-mi pot imagina această casă fără tine.

— De cincizeci și trei de ani, milord! Am venit când aveam doisprezece ani și am avansat până când sir Harold m-a numit majordom.

– Dar de ce ți-a spus sir Caspar să pleci? Bănuiesc că, în orice caz, îți va asigura o pensie.

– Mi-a promis o pensie, dar mă-ndoiesc că mi-o va da.

– Dar locuință?

– Nu am, milord.

Marchizul își strânse buzele, indignat. Aceasta îi confirma tot ce auzise despre Caspar Trydell și ce-i spusese de altfel și Roger Clarke.

– Nu pot să cred că sir Caspar va face acest lucru... Dar, dacă nu-ți dă casă, îți promit că-ți voi găsi eu una, sau poți veni să lucrezi la castel atât timp cât vei vrea.

– Adevărat, milord? întrebă Bates încă neîncrezător, dar cu fața luminată de speranță. Sunt în stare să mai muncesc ani buni de-acum încolo și, dacă n-am nimic de făcut, simt că voi ajunge cât se poate de repede în mormânt. Am muncit toată viața și nu pot altfel.

– Sigur, Bates. Iar eu aș fi foarte bucuros să lucrezi pentru mine. Știu cât de mult ținea John la tine.

– Sir John era un om ales... ca nimeni altul. Toată lumea îl iubea. Nici acum nu înțeleg cum de s-a înecat, tocmai el care era un înotător atât de bun.

– Ce s-a întâmplat, de fapt? După moartea lui, nu m-am mai întors la castel; m-am înrolat din Oxford, așa că n-am știut niciodată amănuntele acelei tragedii.

– Sir John s-a dus să înoate așa cum îi plăcea să facă vara. În ziua aceea era ceață și apele râului crescuseră, așa cum se întâmplă la maree, dar în nici un caz nu reprezenta un pericol pentru el.

Marchizul știa că apele râului Blackwater puteau să crească amenințător în timpul fluxului, dar nu și vara și nu pentru John care știa bine cum să procedeze.

– Sir John nu s-a mai întors..., continuă Bates. Când s-a făcut seară, aproape de ora cinei, am început să-mi fac griji. Mă gândeam că va întârzia la masă și știam că lucrul acesta îl enervează îngrozitor pe sir Harold. L-am întrebat pe sir Caspar dacă nu cumva îl văzuse și mi-a răspuns că nu. Într-adevăr, sir Harold s-a enervat și a poruncit să fie servită cina, fără să-l mai aștepte. Abia după

cină, văzând că sir John tot nu vine, m-am dus să-l caut până la golf... Ceața se ridicase, apele mai scăzuseră... Tocmai vroiam să plec acasă când am văzut prosopul, halatul și papucii, adică echipamentul pe care sir John îl lua întotdeauna când mergea la golf, sau mai degrabă când alerga până acolo, pentru că, puternic cum era, distanța de o milă nu însemna nimic pentru el. Am venit acasă, am luat doi grădinari și câțiva rândași și ne-am întors la râu; de-acum, se făcuse întuneric și nu se putea vedea mare lucru.

– Când a fost găsit?

– După trei zile, răspunse Bates cu voce tremurândă. Apele i-au adus trupul la Shingle Head Point. Probabil că din cauza fluxului, a fost împins spre mare, apoi lăsat pe cealaltă parte a râului. Avea o rană la cap, ca și cum s-ar fi izbit de o stâncă ascuțită.

– Stâncă? Bine, dar sunt foarte puține în această zonă. Este mai mult mâl și nisip.

– Știu, milord, dar, cu toate acestea avea o rană urâtă. Cei de la pompe funebre au încercat să-l aranjeze puțin, dar tot se vedea.

— Bates, oare rana aceea n-ar fi putut fi făcută în urma lovirii cu un obiect, cu o armă oarecare?

— Nu cred, milord, să fi vrut cineva să-i facă rău lui sir John.

— Te-am întrebat ceva.

— Da, presupun c-ar fi putut fi provocată de-un fel de armă... Nu m-am gândit niciodată la asta. Cine-ar fi vrut să-i facă rău? Toată lumea îl iubea; nu era bărbat pe întreaga moșie care să nu-și fi dat și viața pentru el... adică, exact la polul opus față de ceea ce oamenii simt pentru sir Caspar.

— Când au găsit trupul lui și-au dat seama despre cine e vorba?

— N-au știut, milord! Cineva de la Single Head Point a anunțat găsirea unui cadavru pe plajă; între timp, șeriful aflase că sir John dispăruse.

— Cine era șerif? A fost schimbat de atunci?

— Nu, milord. Este tot colonelul Trumble.

— Unde îl pot găsi?

— Are sediul în Chelmsford, dar locuiește lângă Molden Park, iar șeriful este un om extrem de amabil.

— Mulțumesc, Bates, spuse marchizul strecurând o monedă de o guinee în mâna

bătrânului. Nu uita: când te hotărăști să pleci de aici, vom fi bucuoși să te primim la castel. Îl voi anunța pe agentul meu, domnul Clarke, și vei avea totul pregătit.

– Mulțumesc, milord, mulțumesc, spuse bătrânul cu lacrimi în ochi. Ah, uitam, s-ar putea ca sir Caspar să vină în seara aceasta sau mâine.

– E la Londra?

– Da, milord. A plecat alaltăieri; avea niște treburi de rezolvat.

Vorbind, Bates privi involuntar spre peretele din spatele marchizului. Urmărindu-i privirea acesta observă că tabloul mare al cărui loc era acolo, de altfel unul din cele mai valoroase din casă, lipsea. Privind în jur, văzu că și alte picturi care constituiseră altădată bucuria lui sir Harold, acum lipseau și înțelese imediat ce treburi avea Caspar de rezolvat.

– Știam că sir Harold e un om bogat.

– Așa știam toți, milord. De fapt, așa a și spus domnul Chiswick, avocatul care a venit după moartea lui sir Harold.

– Ai idee ce scria în testament?

– Poate părea o impertinență din partea mea, milord, dar, fiind de atâția ani în serviciul familiei,

domnul Chiswick a avut încredere în mine și mi-a spus în ce stare a lăsat sir Harold moșia. Nu-și schimbase testamentul de la moartea lui sir John... Părerea mea, milord, este că n-a putut suporta niciodată ideea că acesta nu mai exista...

— Ce scria în testament?

— Scria: „Fiului meu mai mare, John, în mod necondiționat, întreaga mea moșie. În cazul morții acestuia, oricărui urmaș al său, de asemenea în mod necondiționat și fără rezerve".

— Așadar, nici o clauză pentru Caspar!

— A existat totuși o clauză ulterioară. După cum știți lui sir Harold nu i-a plăcut niciodată caracterul lui sir Caspar și nici nu se înțelegeau, de altfel. Totuși, deși n-avea cum să știe ce avea să i se întâmple lui John, adăugase un codicil: „În cazul morții fiului meu John, și dacă acesta moare fără să lase vreun urmaș, atunci averea va reveni celui de-al doilea fiu al meu, Caspar". Domnul Chiswick mi-a spus, milord, că sir Harold era neînduplecat în hotărârea lui de-a nu-i lăsa nimic lui sir Caspar atâta timp cât sir John era în viață. „John îi va asigura mijloacele de existență fratelui său" spusese sir Harold avocatului. „Sunt convins că

fiul meu Caspar este suficient de isteț pentru a se descurca. Iscusința minții este singurul lui bun..."
Sir Harold putea fi foarte dur dacă îl supăra cineva.

– Și Caspar l-a supărat?

– De nenumărate ori, milord. Nu numai că nesocotea sfaturile tatălui său, dar venea acasă cu multe datorii pe care le vroia achitate.

– Și sir Harold le plătea?

– Mi-a spus odată, după ce sir Caspar fugise cu banii înapoi la Londra: „Nu suport să văd numele familiei târât la groapa de gunoi, Bates, așa că n-am de ales; ce altceva pot face?"

– Înțeleg foarte bine ce simțea. Mulțumesc, Bates. Mă bucur c-am discutat cu tine.

Mergând spre casă, marchizul se gândi că situația devenise acum și mai neclară decât înainte.

Capitolul 5

Idylla stătea pe balcon, așezată la umbră într-un fotoliu din răchită.

Purta una din rochiile pe care marchizul i le comandase la Londra. Era o nuanță de roz care-i scotea în evidență albastrul ochilor și dădea reflexe neobișnuite părului ei lung care-i cădea până în dreptul taliei subțiri. Doica n-o lăsase să și-l strângă în coc, pentru că rana nu era complet vindecată. Așezată acolo, printre azalee, părea că locul ei era dintotdeauna în acea casă.

– Cum te simți astăzi? o întrebă marchizul, intrând în balcon.

– Atât de bine, încât aș vrea să mă plimb prin grădină, dar doica nu-mi dă voie.

— N-are rost să încerci să i te împotriveşti, pentru că ea are întotdeauna ultimul cuvânt.

— Doresc atât de mult să văd grădina dumneavoastră... Florile arată minunat de aici, dar sunt departe.

— În cel mult câteva zile le vei putea atinge şi culege, dacă vrei... Nu e nici o grabă.

— Nu... cred că nu... dar, s-ar putea... să nu mai fiu aici.

— De ce spui asta? Ce te frământă? întrebă marchizul cu blândeţe, aşezându-se pe un scaun în faţa ei, îngrijorat de tulburarea care i se putea citi pe chip. Încearcă să-mi spui.

— Veţi crede despre mine că... sunt o proastă.

— Nu-ţi pot promite că nu, până când nu ştiu despre ce e vorba. În orice caz, mă-ndoiesc c-ar putea să mi se pară o prostie ceva ce spui tu.

— Aş... aş dori să-mi daţi ceva.

— Ce anume?

— O cruce.

Marchizul o privi lung, uimit. Femeile îi ceruseră o mulţime de lucruri până atunci, dar în nici un caz o cruce.

— De ce?

— E greu să explic. Poate că, în cele din urmă, chiar sunt vrăjitoare... În orice caz, am senzația că în jurul meu plutește un rău.

— Explică-mi, ce vrei să spui?

— E greu de spus... Dar simt că se apropie de mine un rău... ceva întunecat... îngrozitor... căruia îmi este imposibil să-i scap.

— Și când ai această senzație?

— De cele mai multe ori noaptea, dar și în timpul zilei, dacă sunt singură.

— Crezi că o cruce te-ar ajuta să îndepărtezi acel rău?

— Cineva mi-a spus asta... dar nu-mi amintesc cine. Am încercat cu desperare să-mi amintesc exact cum mi s-a spus, dar nu mai știu decât atât: că trebuie să am o cruce. Îmi amintesc de rugăciunile mele... mi le amintesc pe toate și le spun când simt acel rău în preajma mea... câteodată mă ajută...

— Nu întotdeauna?

— Aproape întotdeauna... și doar dacă mă rog. Dar când dorm... îl simt chiar lângă mine, învăluindu-mă.

– Îți voi aduce o cruce, promise el, acoperindu-i mâinile cu mâna lui, ca pentru a o liniști. Dar, sunt sigur că nu e decât o închipuire.

– M-am gândit și eu la asta...

– Îți dai seama că, după un astfel de șoc, este foarte ușor să devii deprimat psihic.

– Mi-am tot repetat și eu același lucru, dar... răul acela e tot acolo... ca și cum ar încerca să pună stăpânire pe mine.

Cu două săptămâni înainte, marchizul s-ar fi amuzat, disprețuitor, dar de când venise la castel și auzise și citise atât de mult despre vrăjitorie și magie, începuse să creadă că nu se reduce totul la niște simple superstiții ale unor țărani ignoranți.

Din ceea ce citise el, reieșea clar că existase o credință în vrăjitorie încă din vremea lui Hristos, iar violența cu care Biserica Catolică și mai târziu protestanții persecutaseră vrăjitoarele și vrăjitorii demonstra existența acestei erezii. Se-ntreba acum cum era posibil ca această tânără să conștientizeze acel rău, din moment ce nu venise în contact cu el până atunci.

— V-am spus că mă veți considera proastă, spuse Idylla temătoare, văzându-l că tace.

— În nici un caz! Mă gândeam la ce simți și mă-ntrebam ce a putut declanșa această spaimă.

— Acum nu mai simt așa, pentru că sunteți aici. La fel când sunt și cu doica. Senzația aceea apare doar când sunt singură.

— Vrei să poruncesc să fie adus încă un pat aici? Știu că doica ar fi imediat de acord să doarmă lângă tine.

— Nu, nu vreau decât o cruce; mă va feri de orice rău.

— De unde știi?

Marchizul citise că, invocând numele Domnului și făcând semnul crucii, puteai învinge diavolul, dar îl interesa cum de Idylla era conștientă de acest lucru.

— Bănuiesc că pesemne am știut dintotdeauna că binele învinge răul și cei ce cred în Dumnezeu nu pot fi atinși de diavol. Numai că până acum n-a fost nevoie să aplic aceste credințe.

– Dar de unde știi asta? Te-a învățat cineva?

– Probabil... dar cine?

– Îți amintești de mama ta?

– Nu sunt sigură...

– Dar de tatăl tău?

Idylla scutură din cap cu hotărâre.

– Îți vei aminti cu timpul. Lasă lucrurile să vină de la sine. Îți voi aduce o cruce; între timp, continuă să-ți spui rugăciunile.

– Întotdeauna le spun. Îi mulțumesc lui Dumnezeu că m-ați salvat. Altfel... aș fi murit înecată.

– Nu te mai gândi la asta.

– Poate că încă mai simt ura lor, continuă ea ca pentru sine, privindu-și vânătăile de pe brațe. Sunt extrem de recunoscătoare și n-am dreptul să mă plâng. S-ar fi putut ca oamenii aceia să-mi rupă mâinile sau picioarele... să-mi scoată ochii...

– Ți-am spus să nu te mai gândești. Uite, am să-ți prescriu eu ceva împotriva acestei stări de depresie a cărei principală cauză sunt convins că e singurătatea.

— Ce anume?

— Te invit să cinăm împreună în seara aceasta. Sunt sigur că doica nu-ți va permite să cobori, dar vom cina în budoarul alăturat. L-ai văzut?

— Am aruncat o privire. Este o încăpere încântătoare.

— Atunci, vom cina acolo. Îmbracă-te cu una din rochiile venite de la Londra.

— Au mai venit câteva în această dimineață și nici măcar nu v-am mulțumit. Cum am putut uita?!

— Îmi poți mulțumi arătând cât se poate de frumoasă diseară. Și eu mă simt destul de singur aici la castel, așa că pentru amândoi va fi plăcut.

— Vă rețin aici... în loc să mergeți la Londra, pentru a fi împreună cu... prietenii dumneavoastră?

— Ești unul din motivele pentru care stau aici, dar te asigur c-o fac cu plăcere. Încerc să dezleg un mister — misterul tău, Idylla — și mi se pare extrem de incitant.

La fel gândea marchizul și mai târziu, în cursul aceleiași după-amieze, când se opri la pietrele druizilor.

Deasupra râului, pe o ridicătură de pământ, aceste pietre constituiau, într-adevăr, un semn de reper. Marchizul era convins că n-avea nici un fel de semnificație religioasă. Era ciudat însă modul în care ajunseseră acolo, chiar de-ar fi fost aduse cu barca pe râul Blackwater, ar fi trebuit o armată întreagă să le târască pe nisip și să le așeze. Erau enorme, dintr-un granit pe care el nu-l cunoștea. Două erau în poziție verticală, unite printr-o a treia, orizontală, ceea ce-i făcea pe localnici să creadă că era vorba de un altar. Încă se mai vedeau petele de sânge de la cocoșul sacrificat.

„Cine ar fi putut s-o așeze aici și de ce să mai pună și cocoșul ucis lângă ea?" se întrebă din nou marchizul, izbindu-se de aceeași imposibilitate de a găsi un răspuns. Privea pietrele atât de concentrat, încât tresări când auzi o voce chiar lângă el.

– Scuzați-mă, milord.

Văzu un bărbat de vârstă mijlocie, cu o figură ce-i părea cunoscută. Era îmbrăcat ca un om simplu, dar nu avea aceeași cămașă specifică țăranilor, ci mai degrabă, haina sa cu buzunare adânci, amintea de cele purtate de paznicii terenurilor de vânătoare.

— Pulsey! exclamă marchizul. Te-am recunoscut!

— Chiar așa, milord. Vă luam pe dumneavoastră și pe sir John la vânătoare când veneați să locuiți la castel.

— Ai auzit că m-am întors?

— Toată lumea știe, milord și speram să discut cu dumneavoastră.

— Ce s-a întâmplat, Pulsey?

— Vroiam să vă întreb dacă nu cumva aș putea găsi ceva de lucru la castel. Fac orice; nu sunt un orgolios.

— Nu mai ești angajat la sir Caspar?

— Nu. M-a dat afară acum trei ani.

— De ce?

— După accident, milord. Nu mai avea nevoie de paznic de vânătoare după tot ce s-a întâmplat.

— N-am auzit de nici un accident.

— De fapt, n-a fost chiar un accident, dar sir Caspar și-a pierdut degetul arătător de la mâna dreaptă; i-a fost amputat.

— Dar ce s-a întâmplat?

— A căzut de pe cal într-un ciob. A crezut că e o simplă tăietură, dar s-a infectat și doctorii din Chelmsford i-au spus că numai prin amputarea degetului își poate salva brațul.

– Ce ghinion!

– Desigur, s-a spus c-a fost vrăjitorie.

– Vrăjitorie?

– N-ar trebui să vorbesc despre bârfele localnicilor, milord.

– Spune-mi. Mă interesează.

De fapt, marchizul avea impresia că Pulsey încerca să-l avertizeze în mod indirect.

– Sir Caspar se interesa de o fată care locuia în Latchington și care venise din Ținutul Vrăjitoarelor. Era o fată cumsecade, deși se vorbea că mătușa ei la care locuia era vrăjitoare. Sir Caspar s-a dus la ea, dar mătușa ei l-a dat afară. Vecinii o auziseră spunând: „dacă te atingi cu un deget de nepoata mea, ți se va usca degetul"!

– Și la scurt timp după aceasta sir Caspar și-a pierdut degetul?

– După o săptămână, milord! Și oamenii de aici și sir Caspar au considerat aceasta ca pe un avertisment.

– Adică nu s-a mai apropiat de acea fată?

– Nu, milord. Mai mult, a început o adevărată persecuție a celor pe care le credea a fi vrăjitoare

și a denunțat și a trimis în judecată câteva femei batrâne de pe aici care au fost trimise la Chelmsford pentru investigații. Sper să nu fi greșit povestindu-vă toate acestea, dar ați stat mult aici cât ați fost copil și știți cum vorbește lumea.

— Știu, într-adevăr, răspunse marchizul, după ce ascultase cu atenție, în mintea lui făcându-și loc o idee nouă. Vino mâine la castel, Pulsey. Voi vorbi cu domnul Clarke să vedem dacă se găsește ceva de făcut pentru tine.

— Ar fi un gest de mare bunătate din partea dumneavoastră.

— Nu-mi uit vechii prieteni, Pulsey, așa cum nu uit nici zilele minunate pe care ni le-ai oferit mie și lui sir John.

Evocară câteva din performanțele acelor zile care umpluseră de bucurie inima tinerilor, marcându-le acea etapă de acumulare și evoluție, apoi marchizul se întoarse la castel.

Drumul gândului său urma o nouă pistă care părea să ducă direct la Caspar Trydell.

Deocamdată însă, îl interesa un singur lucru: cina cu Idylla trebuia să iasă perfect.

Dăduse ordin ca încăperea să fie împodobită cu flori, alesese meniul cu grijă și se îmbrăcă de parcă ar fi fost invitat de Prinț. Într-adevăr, cu haina din satin bleumarin și cravata albă cu volănașe, apretată exact atât cât trebuie, era greu de imaginat că poate exista un bărbat mai încântător decât el. Nu purta nici o bijuterie, așa cum dicta principala normă pentru un gentleman, dar ieșind din salonul care fusese budoarul bunicii lui, ducea în mână o casetă mică îmbrăcată în catifea.

– Poate cina cu tine, milord, spuse doica, dar fără excese, altfel nu îmi asum nici o răspundere.

– N-are ce să-i facă rău pacientei tale dacă mănâncă împreună cu mine, decât singură în pat. Îți promit că n-o rețin până târziu. Hai, doică, nu fi urâcioasă, doar ai fost și tu tânără! În plus, Idylla mai are nevoie de altceva în afara licorilor tale miraculoase.

– Îi fac foarte bine și ți le-aș recomanda și ție în loc de vinurile acelea băute în exces împreună cu Alteța Sa.

– De unde știi, doică? Nu cumva vii călare pe coada măturii să ne spionezi?

– Dacă mai vorbești așa, nimeni dintre slujitori nu-mi va mai asculta poruncile. Și așa și cei mai tineri fug când mă văd venind.

– Să-i anunț oficial că ești vrăjitoare?

– Nu există vrăjitori! Și, în ceea ce-o privește pe biata copilă, e mai mult înger decât vrăjitoare.

Îmbrăcată cu o rochie din voal brodată cu fir argintiu, Idylla avea o înfățișare cu adevărat serafică.

– Arătați superb, spuse ea într-o pornire spontană de admirație când marchizul veni lângă ea. Așa vă îmbrăcați când mergeți la Carlton House la casa regală?

– Uneori adaug câteva decorații care strălucesc chiar mai mult decât ceea ce ți-am adus să porți în seara aceasta.

– Ce e aici? întrebă ea luând caseta pe care marchizul i-o dădu.

– Ceea ce mi-ai cerut: o cruce.

Idylla deschise caseta și scoase o exclamație de surpriză.

Printre bijuteriile bunicii, rămase la castel după moartea acesteia, marchizul găsise o cruciuliță cu diamante care putea fi purtată ca pandantiv pe un lanț fin prevăzut cu perle.

– N-o pot primi! spuse Idylla încet, privind emoționată bijuteria. Este mult prea minunată și valoroasă.

– Este o cruce, Idylla, singura pe care o pot găsi momentan. A aparținut bunicii mele și sunt sigur că și ei i-ar fi făcut plăcere s-o porți.

– Pot s-o port cu împrumut? Apoi, când voi pleca de aici, am să v-o înapoiez.

– Hai să convenim s-o porți atât cât va fi necesar. Lasă-mă să ți-o prind eu la gât.

– Este minunată! Cea mai frumoasă bijuterie pe care am văzut-o vreodată. Nici nu-mi găsesc cuvintele potrivite pentru a vă mulțumi. Știu că acum mă voi simți în siguranță. Mulțumesc.

Vorbind, Idylla îl sărută pe obraz, cu un gest spontan de recunoștință.

La atingerea buzelor ei calde, marchizul avu o senzație ciudată pe care n-ar fi știut cum s-o definească.

În aceeași clipă, valeții începură să aducă primele feluri de mâncare. Idylla era instalată într-un șezlong, pentru a se putea și odihni din când în când, iar pentru marchiz fusese adus un

fotoliu cu spătar înalt. Lumânările ardeau în sfeşnice de aur şi orhidee albe alcătuiau un ornament discret.

— Îmi plac orhideele, spuse Idylla, dar nu miros.

— Când ţi-am prins cruciuliţa la gât, am observat că părul tău are acelaşi parfum ca mărgăritarul.

— Floarea mea preferată, de aceea, doica a distilat esenţa. Mă bucur că v-a plăcut, dar mi s-a părut o cruzime să distrugi atâtea flori.

— Cred că şi-au dat viaţa cu plăcere pentru tine, spuse el încet, făcând-o să roşească.

— Deşi memoria nu mi-a revenit, sunt sigură că este prima oară când mănânc atâtea lucruri delicioase şi în compania unei persoane atât de distinse.

— Cum poţi fi sigură?

— Pur şi simplu ştiu că n-am mai întâlnit pe cineva ca dumneavoastră, spuse ea firesc, pe un ton lipsit de afectare.

Brusc, privirile lor se întâlniră, ceea ce generă o oarecare tensiune între ei. Nici unul din ei n-ar fi putut explica, însă le venea greu să mai vorbească, dar şi să-şi dezlipească privirile unul de la celălalt.

– Ești foarte frumoasă, Idylla!

– Frumoasă? Nimeni nu mi-a spus asta până acum.

– De unde știi?

– Sunt sigură că mi-aș fi amintit.

– Este atât de important pentru tine?

– Foarte important. Îmi doresc să... mă considerați frumoasă.

– De ce?

Întrebarea păru s-o pună puțin în încurcătură.

– Ați fost atât de bun cu mine... Mi-ați dat rochii minunate, mi-ați împrumutat această cruciuliță cu diamante... m-ați salvat și m-ați adus acasă la dumneavoastră.

– Așadar, numai pentru aceste motive îți dorești să te consider frumoasă?

– Doica mi-a povestit despre persoanele importante pe care le cunoașteți la Londra și despre... numeroasele doamne fermecătoare în compania cărora vă petreceți timpul. N-aș fi vrut să vă dezamăgesc.

– Nu numai că nu mă dezamăgești, dar niciodată n-am fost în compania unei femei atât de minunate ca tine, Idylla. Acesta este adevărul.

— Adevărat?

— Sunt cât se poate de sincer.

Marchizul se ridică din fotoliul său și se așeză pe marginea șezlongului ei.

— Înainte de cină, când ți-am oferit cruciulița, m-ai sărutat pe obraz pentru a-mi mulțumi. Vreau să-ți mulțumesc și eu acum, Idylla, pentru această seară — una din cele mai fermecătoare pe care le-am petrecut vreodată. Îmi permiți?

Se apropie de ea și, cum nu primi nici un răspuns, o trase spre el. Privi o clipă adâncul ochilor ei, apoi o sărută pe buze delicat, ca și cum i-ar fi fost teamă să n-o sperie. Inocența și puritatea ei îl făcură să trăiască inefabilul unei clipe unice.

— Așa mi-am închipuit întotdeauna un sărut... șopti ea.

— Cum?

— Atât de perfect... ca un zbor spre înaltul cerului... și ca o rugăciune.

— O rugăciune?

— Uneori, când mă rog, simt că sunt alături de îngeri... îi aud cântând și simt că mă înalț și eu. Aceeași senzație am avut acum, când m-ai sărutat.

– Avem să ne spunem atât de multe lucruri, Idylla, spuse marchizul sărutându-i palma catifelată. Dar nu acum. Nu vreau să te obosesc. Vreau să adormi gândindu-te la acest sărut și la cruciulița de la gât care te va apăra.

Îi sărută din nou mâna, apoi se ridică.

– Noapte bună, Idylla. Numele tău este bine ales: ești chiar întruchiparea perfecțiunii.

Vocea lui o făcu să vibreze ca o muzică de heruvini.

Imediat cum marchizul ieși, intră doica, extrem de agitată.

– Este nouă și jumătate. Trebuia să fii în pat de-acum o oră. Și doar i-am spus să nu te țină până târziu. Să nu-mi reproșezi dacă mâine vei fi obosită.

Idylla nu răspunse. Știa însă că toată acea fericire nu putea să-i fi venit decât din cer.

***

Marchizul adormi într-un târziu, după ce rămăsese mult timp treaz.

Se dusese să se culce înainte de miezul nopții, nu pentru c-ar fi fost obosit, ci pentru că știa că-l

aşteaptă valetul. În mod surprinzător, el căruia în general nu-i păsa de sentimentele slujitorilor săi, se gândi că Harris e obosit.

Era o noapte caldă şi ferestrele erau larg deschise. Se întinse pe pat, gândindu-se că adierea brizei avea ceva din delicateţea tingerii buzelor Idyllei.

Ceea ce simţise când o sărutase era ceva cu totul deosebit.

Pierduse şirul femeilor pe care le sărutase pe parcursul vieţii, dar majoritatea sărutărilor date şi primite nu însemnaseră nimic pentru el; aproape că nici nu şi le mai amintea.

Constata că doar puţine din femeile de care se despărţise îi stăruiau încă în memorie. Fiecare din ele fusese la momentul respectiv frumoasă, captivantă, o amantă desăvârşită, dându-i iluzia unei relaţii cu adevărat importante. Nu după mult timp însă, farmecul se spulbera iremediabil.

„Ce simţea pentru Idylla?" se întrebă el, spunându-şi imediat că nici ea nu poate însemna mai mult pentru el decât toate celelalte.

Era mult mai tânără decât el şi decât femeile cu care avusese aventuri de-a lungul anilor;

întotdeauna considerase că e mai simplu să ai o relație cu o femeie versată și sofisticată. Idylla, în schimb, era o ingenuă. Răspunsese sărutului lui nu numai fizic, ci și spiritual, așa cum nu se așteptase.

Ciudat, ceea ce ea explicase că simțise, era exact același lucru pe care el însuși îl simțise.

„La naiba!" rosti el cu voce tare. „Asta e magie!"

Era ca și cum ar fi încercat, prin cuvintele lui să alunge vraja și asta pentru că nu-și putea explica sub nici o formă ce i se întâmpla, ba chiar îi era teamă.

I se păru absurd să-nceapă să creadă în astfel de prostii.

Și totuși, cu oricât cinism încerca să-și reprime acest gând, ceea ce simțise când o sărutase pe Idylla fusese într-adevăr altfel. Emoția acelei clipe îi adusese o experiență unică și acesta era un fapt incontestabil, pe care nimic din ceea ce gândea sau spunea nu-l putea schimba.

Adormise și o visase și acum, aparent fără nici un motiv, se trezise.

Vântul făcea perdelele să fluture, dar nu se auzea nici un zgomot. Era ciudată neliniștea pe

care o simţea. Încă nu se iviseră zorii, dar era pe deplin treaz, cu toate simţurile într-o inexplicabilă stare de alertă.

Avea ciudata impresie că Idylla îl strigase. Dar, chiar dacă l-ar fi strigat, tot n-ar fi putut auzi de-acolo, din camera lui care, deşi pe acelaşi palier, era despărţită de a ei de două încăperi mari.

Din nou aceeaşi impresie: parcă l-ar fi strigat.

„Încep să am tot felul de năluciri", îşi spuse el. „Ar trebui să părăsesc aceste locuri cât mai repede şi să mă reîntorc la lumea civilizată".

Totuşi, se dădu jos din pat, îşi puse halatul şi papucii şi merse la ferestră.

Cerul era plin de stele şi luna părea chiar deasupra capului său. Era lună nouă, abia trecută de primul pătrar, care-i amintea de strălucirea rochiei Idyllei.

Gândindu-se la ea, îşi îndreptă involuntar privirea spre camera ei şi deodată, se crispă, înlemnit de groază.

Balconul camerei se profila clar în lumina lunii, la fel ca bărbatul urcat acolo.

Marchizul privi uluit, apoi observă că jos, în grădină, aştepta un alt bărbat şi că, între balcon şi pământ, era suspendată o siluetă în alb.

Pentru o clipă, rămase înmărmurit, neputându-şi da seama ce se-ntâmpla. Apoi, într-o străfulgerare înţelese: cei doi o răpeau pe Idylla, iar el surprinsese momentul când aceasta era coborâtă de la balcon cu o frânghie, de către unul din bărbaţi, celălalt aşteptând-o jos.

Învingându-şi starea de perplexitate, marchizul se repezi afară din cameră, îndreptându-se nu spre dormitorul Idyllei, ci spre scări.

Pesemne că acea parte a creierului său care fusese instruită pentru a acţiona în situaţii de urgenţă în armată, îi comandase să coboare în grădină, pentru a contracara eficient.

Niciodată nu-şi dăduse seama cât de înaltă era scara, sau cât de lung coridorul pe care-l avea de străbătut. Alergând cât putea de repede, calculă că trebuia să deschidă fereastra şi să sară afară pe terasă.

S-ar fi putut apropia şi dintr-un alt unghi, dar se gândi că bărbatul care aştepta jos s-o preia pe Idylla se va uita în sus, spre cel care o cobora.

Se strecură în spatele draperiei și, prin fereastră, văzu clar acel om care-și ținea capul dat pe spate. Văzu, de asemenea, o scară pe care primul individ trebuie să fi urcat.

Cum ferestrele erau bine unse, marchizul putu să le deschidă fără să facă nici un zgomot. Apoi, luă de pe o măsuță din apropiere un sfeșnic din argint masiv care putea servi drept o armă de temut.

Ținându-l strâns în mâna dreaptă, ieși pe terasă. Idylla era acum la mai puțin de-o jumătate de metru de pământ și corpul ei îl împiedica pe individul care aștepta s-o preia să-l vadă. De asemenea, marchizul presupunea că bărbatul care-o lăsase în jos de la balcon, cobora el însuși de-acum.

Se apropie rapid, fără însă a face nici un zgomot și, înainte ca bărbatul de jos să se întoarcă spre el, îl lovi cu sfeșnicul cât putu de tare, trântindu-l la pământ.

În același moment, celălalt individ care cobora pe scară sări asupra marchizului și, fiind un om extrem de solid, cu siguranță că l-ar fi doborât.

Numai că acesta făcu un pas lateral exact la momentul potrivit și, când necunoscutul se prăbuși în gol, cu brațele desfăcute, îl lovi și pe el cu sfeșnicul în cap și văzându-l căzând ca secerat, se întoarse repede spre Idylla.

Aceasta era rezemată, în picioare, de scară, cu căluș în gură și legată cu o funie care o imobiliza de la umeri până la glezne.

– Ești în siguranță, draga mea! Ai pățit ceva? întrebă el, scoțându-i imediat călușul și chinuindu-se să-i dezlege frânghia din jurul trupului.

Idylla scoase un țipăt slab, fără însă a fi în stare să-i răspundă.

Fără a arunca o singură privire celor doi bărbați care zăceau la pământ, marchizul o luă pe Idylla în brațe și porni spre fereastra pe care ieșise el.

– Va fi puțin mai greu, dar dacă mergem pe la intrarea principală, durează mult mai mult. Ține-te de un scaun până ajung și eu lângă tine, spuse el calm, ridicând-o până în dreptul ferestrei, astfel încât să poată intra.

Doar după câteva clipe, ajunse și el înăuntru și, simțind-o cum tremură, o luă din nou în brațe, strângând-o cu putere la piept și o duse în camera ei.

Așezând-o pe patul cu cearșafurile răvășite de cei doi care încercaseră s-o răpească, marchizul observă la gâtul ei sclipirea discretă a cruciuliței și nu se putu împiedica să se gândească la faptul că aceasta o apărase.

– Ascultă, draga mea; te las singură câteva minute, până când trezesc paznicii și dau ordin ca acei nemernici care-au încercat să te răpească să fie legați și duși într-un loc sigur. Vrei să chem doica? Sau, mai bine m-aștepți până mă-ntorc? Vin cât pot de repede, continuă el, văzând-o că încă nu poate vorbi. Vreau să-mi spui ce s-a întâmplat. Fii sigură, însă, că nu se va mai repeta. Uite, dacă ți-e teamă, am să încui ușa de la balcon.

– M-am rugat tot timpul să mă salvați.

– Ți-am auzit rugăciunea.

– Îmi amintesc... îmi amintesc acum... Știu cine sunt!

Capitolul 6

Dură doar câteva minute până când marchizul dădu ordin paznicilor să-l trezească pe Newman și, împreună cu câțiva valeți, s-aducă pe cei doi bărbați care încă se aflau în stare de inconștiență. Ceru să fie închiși până dimineața când avea să trimită după șerif și când intenționa să-i interogheze el însuși.

Înapoindu-se spre dormitorul Idyllei, se gândi că era ciudat că paznicii nu consideraseră necesar să patruleze; de fapt, cine și-ar fi putut imagina că va exista o tentativă de răpire a oaspetului său? Și n-ar fi rămas la stadiul de tentativă, dacă el n-ar fi avut acea ciudată premoniție declanșată de puterea telepatiei.

Hotărâse să n-o trezească pe doică, deși poate-ar fi trebuit s-o facă, dar vroia să fie singur cu Idylla și să audă ce avea să-i spună. Era sigur, de asemenea, că era cel mai în măsură s-o liniștească după noul șoc prin care trecuse.

Cum se așeză pe marginea patului lângă ea, Idylla întinse instinctiv mâinile spre el. Marchizul îi simțea degetele reci încă tremurând și-și dădu seama că doar extraordinara stăpânire de sine o împiedica să izbucnească într-o criză de isterie, după tot ce i se întâmplase.

– Îmi amintesc... cine sunt, începu ea încet, ezitând.

– Vreau s-aud totul. Dar, mai întâi, pentru că avem toată noaptea la dispoziție, am s-aprind focul, fiindcă știu că ți-e frig. Vrei să bei ceva? Sunt convins că și doica, dac-am trezi-o, ți-ar da imediat ceva de băut.

– Este... puțină limonadă cu miere... pregătită de ea... pe noptieră.

– O aduc imediat, spuse el, conștient de efortul fantastic pe care Idylla îl făcea pentru a vorbi. Acum, liniștește-te. Totul s-a terminat și ești în siguranță.

Marchizul aprinse imediat focul şi, aducându-i un pahar cu limonadă, se aşeză pe marginea patului.

– Mai întâi, povesteşte-mi ce s-a întâmplat aici, o îndemnă el, luând-o de mână şi neputându-se împiedica să nu observe cât de frumoasă era chiar şi după chinul prin care trecuse.

– Probabil că dormeam profund... şi când m-am trezit, doi bărbaţi stăteau în picioare lângă patul meu. Unul din ei m-a legat cu o batistă la gură, explică ea cu voce tremurată, putându-i-se citi încă în priviri groaza pe care o simţise. Am încercat să mă împotrivesc... dar cred că, de fapt, eram prea îngrozită ca să pot face vreo mişcare. Au înfăşurat o frânghie în jurul meu şi, faptul că nu scoteau nici un cuvânt, mi se părea şi mai îngrozitor. Îmi tot spuneam că e un coşmar din care mă voi trezi.

– După aceea, ştiu ce s-a întâmplat. Te-au dus pe balcon şi ţi-au dat drumul în jos pe scară, cu ajutorul unei alte frânghii legate în jurul taliei.

– Da... aşa e... Atunci am început să mă rog... Simţeam că astfel pot ajunge la tine ca să-ţi spun ce mi se întâmplă.

— Te-am auzit. Rugăciunea ta m-a trezit.

— Am simțit asta. Aveam nevoie cu desperare de tine.

— Cred c-aș fi înnebunit dacă nu te-aș fi auzit și-aș fi găsit patul gol de dimineață. Sau, poate atunci aș fi fost sigur că ești vrăjitoare și-ai zburat călare pe o coadă de mătură, adăugă el în glumă, încercând s-o facă să se deconecteze. Ei, acum crezi că ți-ai recăpătat memoria?

— S-a-ntâmplat când te-am văzut lovindu-l pe bărbatul care mă ținea... În clipa aceea, mi s-a limpezit oarecum mintea... apoi, când l-ai lovit și pe celălalt... am știut sigur!

— Ce anume?

— Mai văzusem scena aceasta... Am văzut cum un bărbat l-a lovit în același mod pe bunicul!

Ultimele cuvinte abia se mai auziră, înecate în lacrimile ce-i umplură ochii. Într-un spasm de durere, își îngropă fața la umărul lui și izbucni în hohote de plâns.

— Liniștește-te, iubita mea! încercă el s-o liniștească, ținând-o strâns în brațe și sărutându-i părul cu parfum de mărgăritar. Nu pot să suport să te văd plângând așa.

Cu greu, Idylla reuși să se calmeze.

– Preferi să nu mai discutăm acum? Poți să-mi povestești mâine.

– Nu... vreau să-ți spun. Și în plus, mi-e teamă să nu uit iar.

– Nu ți se va întâmpla asta. Dar, povestește-mi, dacă vrei. Știi că sunt dornic să aflu.

Idylla se rezemă din nou de perne, dar mâinile ei le căutară pe-ale lui, ca și cum simpla lor atingere i-ar fi dat încredere și-ar fi consolat-o.

– Eram în barcă... nu departe de țărm, când... bărbatul acela luă o bucată de lemn... sau un băț... nu sunt sigură... și l-a lovit pe bunicul în cap. Inspiră adânc, înainte de-a continua: s-a prăbușit și i-a căzut pălăria... Bărbatul acela l-a lovit iar... și iar... Cred c-am țipat. Apoi, după ce l-a aruncat pe bunicul în râu... m-a lovit pe mine. După asta, nu-mi mai amintesc nimic...

Întregul ei trup se scutura convulsiv, iar în ochii ei era atât de multă groază, cum marchizul nu și-ar fi putut închipui să vadă vreodată întipărită pe chipul unei femei.

– Nu știi cine era acel bărbat?

– Nu...! A venit la fermă și i-a spus bunicului că era o greșeală și că persoana care îl chemase era pe malul celălalt al râului.

– Stai puțin, Idylla, o întrerupse marchizul, căruia povestirea începuse să i se pară incoerentă. Începe cu începutul, dacă nu ți-e prea greu. Spune-mi care e numele tău și al bunicului.

– Port numele de familie al bunicului, adică Salford. Era preotul din Gore, un sat nu departe de Goldhanger.

– Goldhanger? Asta este pe malul celălalt al râului.

– Mama și cu mine locuiam în casa parohială împreună cu bunicul de când mă știu... și când mama a murit... am rămas doar noi doi.

– Ai spus că porți numele bunicului. Nu știi cum se numea tatăl tău?

– Pare ciudat, dar nu i-am auzit niciodată numele.

– Dar îl cunoști?

– Da, dar a murit când aveam opt ani.

– Înainte de-a muri, locuia cu voi în casa parohială?

– Nu... dar venea foarte des să ne vadă. Am impresia că era un mister în legătură cu el. Mama nu mi-a spus niciodată nimic... Când eram mică, nu puteam înțelege de ce tata nu locuia cu noi...

ca tații celorlalți copiii... Știu doar că l-am iubit foarte mult. Când a murit, am crezut că mama se va prăpădi și ea de durere. A suferit enorm, era pur și simplu desperată.

– Tot nu ți-a spus cine era tatăl tău?

– Am întrebat-o o dată și mi-a spus așa: „Tot ce trebuie să știi, Idylla, este că tatăl tău a fost cel mai minunat om din lume. Ne-am iubit mult unul pe celălalt și amândoi te-am iubit mult, dar Dumnezeu ni l-a luat și trebuie să ne supunem voinței sale." Spunând aceasta, mama a plâns atât de mult, încât m-am gândit c-ar fi mai bine să nu mai vorbesc despre tata.

– Acum, povestește-mi ce s-a întâmplat în noaptea când a fost ucis bunicul tău.

– Era după-amiaza târziu, când a venit la noi un băiat care l-a anunțat pe bunicul că e chemat urgent la căpătâiul unei muribunde pe insula Osea.

– Nu sunt multe case pe insulă, remarcă imediat marchizul care cunoștea bine acea insulă mică, situată unde râul se lărgea.

– Știu; sunt de fapt două case și o fermă, iar localnicii sunt în parohia bunicului.

– Cum ați ajuns pe insulă?

– Ne aștepta o barcă la golful din Goldhanger și cineva care să vâslească.

– De ce-ai mers și tu?

– Am uitat să spun că băiatul m-a rugat să-l însoțesc pe bunicul, ca să pot să am grijă de copii cât timp el oficiază.

– Făceai deseori acest lucru?

– Dacă era necesar. În casele mici, dacă erau copii care se jucau zgomotos sau plângeau, bunicul, care era cam surd, nu putea auzi ce-i spunea bolnavul.

– Înțeleg...

– Am pornit împreună și, pentru că băiatul spusese că e o urgență, mi-am pus pur și simplu pelerina peste rochia cu care eram îmbrăcată... Nu mă gândeam că voi lipsi de acasă atâta timp...

– Ați spus cuiva unde mergeți?

– N-aveam cui. Există o anume doamne Laver care vine să facă menajul dimineața, dar întotdeauna eu pregăteam cina bunicului.

– Așadar, ați plecat, gândindu-vă că vă înapoiați în aproximativ o oră.

– Am luat puțină supă pentru femeia bolnavă și niște căpșuni pe care le culesesem pentru cina bunicului; m-am gândit că-i pot ține astfel pe copii liniștiți.

– Și ce s-a întâmplat când ați ajuns pe insulă?

– Am mers la fermă, acolo unde înțelesesem de la băiat că suntem așteptați, dar acolo ne-au spus că ei nu ne chemaseră.

– Cred c-ați fost toți surprinși.

– Da, dar celor de la fermă le-a făcut plăcere să-l vadă pe bunicul și l-au invitat să ia loc lângă foc. Unul dintre fiii familiei respective s-a dus repede la casele din jur să afle cine e bolnav. Atunci... a apărut acel individ în ușă.

După cum Idyllei începuseră să-i tremure degetele și după groaza ce i se putea citi în ochi, marchizul își dădu seama că era vorba despre cel ce încercase s-o ucidă.

– Cum arăta?

– Brunet, cu un nas cam lung și vorbea ca un om instruit. Nu l-am putut vedea prea bine, pentru că n-a intrat și avea pălăria cu borul tras mult pe frunte.

– Ce-a spus?

– C-a fost o greșeală și că femeia bolnavă fusese transportată pe țărm și l-a rugat pe bunicul să vină imediat.

– Nu l-ai întrebat nimic?

– Părea foarte grăbit. Și bunicul era întotdeauna de părere că, în situații atât de grave, când cineva e pe moarte, nu trebuie pierdută nici o clipă. Așa că l-am urmat repede spre barcă pe acel bărbat.

– O altă barcă decât aceea cu care fuseserăți aduși pe insulă?

– Da, una puțin mai mare. Ne-am urcat și bărbatul a-nceput să vâslească, nu spre Golful Goldhanger, așa cum era de așteptat, ci pentru a traversa râul.

– L-ai întrebat unde merge?

– Eu stăteam la prova, iar bunicul era între mine și acel bărbat. Bunicul era o persoană foarte activă, explică ea, văzând figura nedumerită a marchizului. A luat a doua pereche de vâsle și s-a așezat în fața mea. „Am să-ți dau o mână de ajutor", spuse el acelui bărbat, „astfel, nu va dura mult".

– Bunicul tău n-a spus nimic în legătură cu faptul că vă îndreptați spre sud, nu spre nord?

– Poate a spus. Știu că e o prostie din partea mea, dar nu-mi amintesc. Îmi făceam griji pentru că, plecând în așa grabă, uitasem la fermă supa și căpșunile. Acum, pentru că m-ați întrebat, mă gândesc că trebuie să fi vorbit, pentru că-mi amintesc că remarcasem că nu avea un accent specific pentru Essex și că vorbea ca un nobil.

– Povestește-mi ce s-a întâmplat.

– Am povestit deja... Privind peste umăr, am văzut în lumina slabă a amurgului malul râului; apoi, întorcând privirea, l-am văzut pe acel bărbat ridicându-se și atacându-l pe bunicul. A fost îngrozitor! spuse ea închizând ochii, incapabilă de a-și stăvili lacrimile ce i se rostogoleau pe obraji. Cumplit! L-am văzut pe bunicul ridicându-și mâinile... apoi aruncat în râu. Am auzit zgomotul făcut de trupul lui în cădere... Apoi m-a împroșcat pe obraji și pe pelerină.

– Acum s-a terminat, încercă marchizul s-o liniștească, ținând-o strâns în brațe. Cred că bunicul tău ar fi fericit să știe că măcar tu ai supraviețuit.

— În orice caz, cine l-a ucis pe bunicul, mă urmărește în continuare.

Da, era evident că urmăritorul Idyllei ținea cu orice preț ca ea să moară, pentru a nu povesti ce se întâmplase.

Marchizul chiar se-ntreba de ce acei doi bărbați se chinuiseră s-o răpească, în loc s-o omoare pur și simplu în dormitor. Se gândi însă că, în ciuda numărului crescând de crime din Anglia, nu era totuși ușor de găsit pe cineva gata să ucidă, știindu-se că pedeapsa era moartea prin spânzurătoare, fără nici o șansă de grațiere sau comutare. Era din ce în ce mai convins că, imediat ce-ar fi fost răpită, Idylla urma să fie predată acelui individ care părea să fie de familie nobilă și care și-ar fi dus la bun sfârșit prima tentativă eșuată.

Oricum, n-avea de gând să-i împărtășească și Idyllei temerile sale, deși întregul plan criminal îi apărea ca un puzzle în care începea să se contureze o imagine clară.

— Mâine poate vom afla mult mai mult decât știm acum. Deocamdată, încearcă să dormi, pentru că altfel nu mă vei putea ajuta și am mare nevoie de ajutorul tău.

— Bine, dar cum?

— Sunt hotărât s-aduc în fața legii pe cel ce ți-a ucis bunicul și te-a rănit.

— Pot să te ajut?

— Este extrem de important să mă ajuți, de aceea te rog să faci un efort și să dormi cât a mai rămas din această noapte. Dar, pentru că presupun că-ți va fi teamă să rămâi singură, voi sta cu tine și voi dormi pe canapea.

— Va fi incomod...

— Am dormit și în condiții mult mai grele. Într-o zi, am să-ți povestesc, dar numai dacă acum încerci s-adormi. Dacă vrei, pot s-o trezesc pe doică, dar ar trebui să dau multe explicații și să răspund la o mulțime de întrebări. Ar fi mult mai bine să mă lași să rezolv această problemă în stilul meu.

— Aș prefera să... rămâi cu mine.

— Speram să spui asta. Acum, închide ochii și dormi, spuse el ridicându-se și învelind-o bine; altminteri, nu-mi vei fi de nici un ajutor mâine.

— Vreau să te ajut, șopti Idylla lipindu-și obrazul pe pernă și adormind ca un copil.

Înfrânându-și impulsul de a o săruta, marchizul stinse lumânarea și se așeză pe canapeaua din satin de lângă șemineu.

Își propuse să se trezească la ora șase dimineața și să plece din camera Idyllei cu mult înainte de venirea doicii. Se antrenase cât fusese în armată, să se trezească exact la ora la care dorea. Așa că, închise ochii, se relaxă și știu că se va trezi exact la șase. Ar fi vrut să se gândească la o mulțime de lucruri, dar își impuse să-și șteargă absolut orice din minte, ca a doua zi să poată fi odihnit și să aibă capul limpede.

Misterul în legătură cu Idylla încerca să iasă treptat la iveală, dar încă mai rămâneau multe de lămurit.

Marchizul era ferm hotărât, cum nu mai fusese niciodată în viață, să ducă la spânzurătoare pe cel ce încercase să distrugă o ființă atât de minunată.

***

Privindu-i pe cei doi bărbați care intenționaseră s-o răpească pe Idylla, marchizului i se părură niște creaturi cu totul și cu totul jalnice.

Cu fețele pătate de sângele picurat din rănile provocate de el, după ce petrecuseră noaptea strânși legați cu frânghii, murdari și nerași, cei doi erau absolut respingători.

Așa cum se așteptase, nu dezvăluiseră nimic important. Veneau din mahalaua Shoreditch; într-un han, întâlniseră un nobil care le promisese câte zece lire dacă răpeau o anumită tânără pe care acesta o plăcea. Respectivul gentleman le spusese exact ce aveau de făcut și le pusese la dispoziție o căruță și un cal în care trebuia s-o transporte pe Idylla, legată cu frânghii și cu căluș în gură, până la Lowvring Creek.

Într-adevăr, căruța și calul s-au găsit la locul indicat de ei, în parcul din jurul castelului, dar, în ciuda interogatoriului extrem de amănunțit al marchizului însuși și apoi al șerifului, cei doi nu putuseră da alte detalii.

Șeriful dispuse să fie închiși în închisoarea din Chelmsford până la proces.

Apoi, marchizul îl invită pe șerif, colonelul Trumble, în bibliotecă și-i povesti tot ce aflase și se petrecuse până în momentul răpirii Idyllei.

— A fost o idee inteligentă, milord. Categoric, planul n-a fost conceput de cei doi ticăloşi cu care am discutat până acum.

— Nu, „creierul" este altul. Sunt convins că trebuie să fie vorba de un om împins nu numai de ură, ci şi de lăcomie.

— Ce vă faceţi să credeţi aceste lucru, milord?

— Desigur, ceea ce vă voi spune este strict confidenţial şi se bazează, deocamdată, pe o simplă supoziţie. Nu am nici o dovadă şi va fi greu de găsit vreuna. Dar, sunt absolut convins că, atunci când voi găsi respectiva dovadă, acest monstru care l-a ucis pe preotul din Gore şi era la un pas s-o ucidă şi pe nepoata acestuia, va primi pedeapsa cu moartea, pedeapsă pe care şi-o merită din plin.

— Spuneţi-mi ce bănuiţi.

Marchizul făcu întocmai.

***

Discutară mai mult de-o oră, apoi marchizul îl conduse pe şerif până la uşa principală.

– Mi-a făcut o deosebită plăcere să vă cunosc, milord. Sunt încântat că locuiți acum aici. Am admirat întotdeauna castelul și mi-ar fi plăcut să știu că proprietarul îl locuiește din nou.

– Constat c-am greșit nevenind în Essex mai des. Presupun însă că motivul a fost faptul că m-am simțit atât de fericit aici în copilărie; cred că-mi era teamă ca, întorcându-mă, să nu fiu dezamăgit.

– Și sunteți?

– Dimpotrivă. Mi se pare chiar mai plăcut decât înainte.

– Atunci, sper că veți rămâne mai mult și că veți reveni. Cred că Roger Clarke v-a spus deja că vor fi multe prepelițe anul acesta.

– L-am anunțat că este foarte posibil să vin în septembrie și atunci vreau să cred că vom face împreună câteva partide de vânătoare.

– Aș fi încântat, spuse șeriful zâmbind sincer, după care plecă.

Marchizul urcă imediat în camera Idyllei. Aceasta îl aștepta nerăbdătoare în balcon.

– Ce s-a întâmplat? Nu mai puteam de curiozitate.

— Din păcate, n-am mare lucru de povestit.

Așezându-se lângă ea, marchizul observă că, în ciuda spaimei din noaptea trecută, arăta uluitor de frumoasă. Apoi, când privirile li se întâlniră, înțelese. Își dădea seama foarte bine când o femeie e fericită că se află în compania lui; licărul din ochii Idyllei, buzele arcuite într-un zâmbet dulce, ușoara îmbujorare din obrajii ei palizi îi spuneau exact ce simțea ea.

— Înainte de orice, vreau să știu dac-ai dormit bine și cum te simți în această dimineață. Când am plecat din cameră de dimineață, continuă el, asigurându-se că doica era prezentă, dormeai liniștit; sper că mă visai.

— Cred că te visam, pentru că atunci când m-am trezit, nu mai eram îngrozită, ci fericită... foarte fericită.

— Ești și acum fericită?

— Da, fiindcă ești aici. Așteptarea mi s-a părut atât de lungă...

— Și mie, dar a trebuit să-ți las timp să te îmbraci și, de asemenea, am discutat cu șeriful.

– I-ai spus despre bunicul?

– Știa deja. Fusese informat oficial despre dispariția preotului din Gore și a nepoatei acestuia, dar nu crezuse. Mi-a explicat că mulți oameni pleacă în călătorii, sau sunt chemați la moartea cine știe cărei rude, fără să anunțe unde se duc.

– E adevărat.

– Acum își va trimite un reprezentant ca s-anunțe enoriașii în legătură cu tot ce s-a întâmplat și ca să sigileze casa, astfel încât să nu poată fi luat nimic.

– Nu cred c-ar fura de la noi cineva din sat. N-au găsit trupul bunicului? întrebă ea cu voce tremurândă.

– Nu încă, dar șeriful va face o anchetă. Este posibil ca trupul lui să fi fost luat de flux și dus pe țărm.

– Înțeleg...

– Vroiam să te mai întreb ceva: unde ține bunicul tău registrul bisericii? Cel în care sunt înscrise toate nașterile, decesele și căsătoriile.

– În sacristie, în sertarul de jos al dulapului în care bunicul își agăța stiharul.

— Mulțumesc. Asta doream să știu.

— De ce te interesează?

— Sper să-ți pot explica mai târziu. Pentru moment, vreau să încerci — și este foarte important Idylla — să te însănătoșești cât se poate de repede.

— Dar mă simt foarte bine. Doica a spus că, dacă n-ar fi fost întâmplarea de astă noapte, mi-ar fi propus să mă plimb prin grădină. Doream atât de mult să-mi arăți florile și locurile în care te jucai în copilărie.

— Vom face asta mâine. Acum, fă-te bine, pentru că am alte planuri importante pentru noi amândoi.

— Ceva ce vom putea face împreună?

— Împreună. E încă prea devreme să-ți spun; intenționam să mai aștept, continuă el luând-o de mână, dar după cele întâmplate noaptea trecută, mă tem atât de tare să nu te pierd, să nu dispari. Idylla, vrei să fii soția mea?

Văzu cum ochii ei se măriră de surprindere; știa că nu se așteptase la așa ceva, deși era sigur că-l iubea. Strălucirea ochilor și fața care radia de fericire o făceau și mai frumoasă.

– Este minunat din partea ta să-mi propui acest lucru, răspunse Idylla, străbătută de fiorul înțelesului adânc al cuvântului lui, dar știi că nu pot accepta.

– De ce? Te iubesc, Idylla. Vreau să-ți spun că ești prima femeie pe care o cer în căsătorie! N-am iubit niciodată pe nimeni așa cum te iubesc pe tine. În timp ce alergam pe scări noaptea trecută ca s-ajung să te salvez, continuă el după câteva clipe, văzând-o că tace, mi-am dat seama că, pierzându-te pe tine, pierd tot ce contează pentru mine în viață. Aș fi pierdut acea perfecțiune pe care am căutat-o întotdeauna, rămânând după fiecare experiență la fel de dezamăgit de-a nu o găsi nicăieri. Cum mi-aș fi putut închipui c-o voi găsi salvând o vrăjitoare de-a fi înecată în iazul unui sat!

– Tocmai pentru că ai căutat mereu perfecțiunea și pentru că tot ce faci este perfect... nu mă pot căsători cu tine.

– Nu înțeleg...

– Mi-am amintit numele meu, știu acum că nu sunt vrăjitoare, dar nu știu cum se numea tatăl meu. Acum, că mă gândesc mai bine... nici măcar

nu pot fi sigură că tata și mama erau căsătoriți. Vorbind, își lăsă capul în jos, jenată. Cum ai putea tu, care ești o persoană atât de importantă și de distinsă... să te căsătorești cu... un copil din flori?

În ochii marchizului apăru o expresie de nespusă duioșie.

— Dacă te gândești la mine, Idylla, vreau să te asigur că, în orice condiții te-ai fi născut și oricine ți-ar fi părinții, m-aș simți onorat și mai norocos decât oricare alt bărbat dac-ai accepta să fii soția mea, o rugă el, văzând-o în continuare cu capul plecat. Ascultă-mă. Sunt convins nu numai că tatăl și mama ta erau căsătoriți, dar și că tatăl tău era de origine nobilă și un om de care poți fi mândră. Sunt lucruri care trebuie dovedite, de aceea te rog, iubita mea, să ai încredere în mine – să mai ai încă puțină răbdare, până când întregul mister va fi dezvăluit și nu vei avea de ce să-ți faci griji.

— Te iubesc! Știi bine că te iubesc. Dar n-aș face niciodată ceva care să-ți producă un rău. Știu că, la poziția ta socială căsătoria cu mine, în situația actuală, n-ar fi deloc indicată... S-ar putea ca apoi să regreți...

– Nu voi regreta niciodată. Ești tot ce-am visat și mi-am imaginat că poate exista undeva pe lume, tot ce mi-am dorit să găsesc. Dar înțeleg ce-mi spui.

O privi lung, cu atenție, ca și cum ar fi încercat să-și întipărească pentru totdeauna în minte frumusețea ei.

– Nici nu-mi vine încă să cred că poate exista cineva atât de perfect ca tine, de aceea nu voi avea liniște, Idylla, până când nu vei fi total a mea.

– Asta îmi și doresc... dar mă gândesc cum e mai bine pentru tine.

– Cred că nimeni nu s-a gândit până acum la mine, spuse marchizul dându-și seama că nici o altă femeie n-ar fi putut da dovadă de atât altruism și principii morale, încât, trecând peste sentimentele ei, să pună mai presus poziția lui socială care nu trebuia prejudiciată. Ne vom căsători, spuse el hotărât. Vei fi a mea, iubito și vom da uitării toate lucrurile îngrozitoare care ți s-au întâmplat.

– Dar, deocamdată... cel ce l-a ucis pe bunicul încă mă urmărește și încearcă să mă ucidă și pe mine. Ah! Dacă îți face și ție vreun rău! Trebuie să-mi promiți că vei fi prudent... foarte prudent! Dar dacă... începu ea și groaza i se întipări pe figură, dacă... pentru că m-ai salvat când urma să fiu înecată și apoi răpită... acum încearcă să se răzbune pe tine?

– Te temi mai mult pentru mine decât pentru tine! Ah, scumpa mea, cum poți fi... atât de minunată?

Îi ridică mâinile și i le sărută cu pasiune, apoi simțind-o vibrând, îi acoperi buzele cu gura lui într-un sărut posesiv în al cărui extaz se pierdură amândoi.

– Te iubesc! Dumnezeule, cât de iubesc! Să ne căsătorim imediat, scumpa mea! De ce să așteptăm?

– Te rog... te rog... nu mă ispiti. Știu că trebuie să fac așa cum este bine pentru tine. Nu te poți căsători cu mine până când nu știu cine a fost tatăl meu. Și dacă... nu vom afla niciodată? întrebă ea șoptit, îngropându-și fața la umărul lui.

— În acest caz, fie așteptăm până îmbătrânim și abia ne mai putem mișca, fie va trebui să te răpesc și să te fac soția mea, indiferent dacă vrei sau nu!

Idylla râse, dar ridicându-și capul pentru a-l privi, rosti pe un ton grav:

— Te rog mult, nu face să-mi fie și mai greu decât îmi e deja, să te refuz. Nu mi-am putut închipui ca un bărbat să fie deopotrivă atât de semeț, dar și atât de tandru și de delicat.

— Așa voi fi întotdeauna pentru tine.

Idylla știa că aceste cuvinte erau un legământ tot atât de sfânt ca și când ar fi fost făcut în fața altarului.

***

În seara aceleiași zile, Roger Clarke intră în bibliotecă, ducând în brațe un registru mare legat în piele.

— L-ai găsit! exclamă marchizul ridicându-se de la biroul unde scria ceva, în așteptarea lui.

— L-am găsit exact acolo unde mi-ați spus că se află. Oamenii șerifului mă așteptau. Nu cred că

doriți să-i spuneți domnișoarei Idylla, milord, dar casa parohială a fost scotocită din pivniță până în pod!

— Bine, dar de ce și de către cine?

— Sătenii neagă că ei ar fi făcut așa ceva, ba chiar spun că nici n-au știut ce s-a întâmplat. Femeia care lucra acolo, o anume doamnă Laver, a spus că s-a întâmplat noaptea. Încuiase casa după ce-a constatat că preotul și domnișoara Idylla dispăruseră, dar cineva a pătruns spărgând una din ferestre. Era evident, milord, că fusese o percheziție sistematică.

— S-a luat ceva?

— Doamna Laver crede că nu. Argintăria era la locul ei, la fel ca și cele câteva mici bijuterii aparținând domnișoarei Idylla. Porțelanurile și tablourile erau neatinse, în schimb toate sertarele aruncate pe podea, fiecare dulap deschis, toate cărțile aruncate din bibliotecă.

— În acest caz, bănuiesc că nu voi găsi ceea ce caut în registru.

În timp ce vorbea, deschise registrul legat în piele. Erau înregistrări de peste cincizeci de ani.

Întoarse paginile cu nerăbdare, până ajunse la anul 1780. Paginile corespunzătoare anilor 1781 și 1782 lipseau; era evident că fuseseră rupte cu grijă, dar încă se mai vedeau urmele locului în care fuseseră legate.

– Mă tem, milord, că totul a fost zadarnic.

– Deloc, măcar îmi confirmă bănuielile.

Tânărul așteptă, sperând ca marchizul să-l lămurească, dar acesta închise pur și simplu registrul, rugându-l doar să-l înapoieze când va avea puțin timp, punându-l însă la loc sigur, pentru că era un document important pentru enoriași.

– Mai trebuie să mai fac ceva când merg la casa parohială, milord?

– Nu cred că e cazul. Presupun că doamna Laver, dacă i-am reținut bine numele, va face ordine acolo pe parcurs și, așa cum ai presupus, nu-i voi pomeni nimic domnișoarei Idylla. Toată această întâmplare ar mâhni-o și mai mult și acum nici nu mai are importanță să afle.

– Aveți dreptate – cel puțin până se întoarce acolo.

– Dacă se mai întoarce, șopti marchizul enigmatic.

***

Marchizul luă prânzul împreună cu Idylla pe balcon. O făcu să râdă și discutară despre o mulțime de lucruri, dar nu și despre subiectul care, de fapt, îi preocupa pe amândoi, aproape în exclusivitate.

Marchizul hotărî să se discute cât mai puțin posibil în fața slujitorilor despre cele întâmplate cu o noapte înainte.

Doica și de altfel toți ceilalți, erau convinși că încercarea de-a o răpi pe Idylla fusese pusă la cale de vreun localnic care mai era convins că fata e vrăjitoare.

— În ignoranța lor, oamenilor le este atât de frică de vrăjitorie, încât devin ei înșiși demoni închipuindu-și că luptă pentru stăpânirea acestui rău.

— Indiferent care a fost rațiunea, spuse marchizul calm, așa ceva nu se va mai repeta la castel. Am dat deja dispoziție ca doi paznici să patruleze cu câini în fiecare noapte. Așadar, toți pot dormi în liniște, în afara cazului în care lătratul câinilor nu-i ține treji.

În curând marchizul află că temerile slujitorilor în legătură cu Idylla se risipiseră de fapt, ca urmare a acelui incident. Erau intrigați de încercarea acelor străini de-a pătrunde în castel.

– Este o nerușinare, milord! spuse Newman. Valeții au fost atât de furioși, încât i-ar fi zdrobit în bătaie, fără milă, pe acei ticăloși dacă oamenii șerifului nu i-ar fi luat.

– Le sunt recunoscător pentru loialitatea de care dau dovadă.

– Poate doriți să știți, milord, că doi dintre oamenii care au plecat de la noi când ați adus-o pe domnișoara Idylla, au cerut acum să fie reangajați.

– Sper că vei fi îndurător și-i vei ierta.

– Nu vreau să mă arăt mărinimos prea repede, milord. Să mai aștepte puțin ca să se-nvețe minte. Nu găsesc ei așa o slujbă prin alte locuri.

– Mai ales că sir Caspar își concediază personalul!

Marchizul tocmai se hotărâse ca, în timp ce Idylla se odihnea după prânz, să mai încerce o

dată şi să ia legătura cu Caspar Trydell, mai ales c-avea multe să-i spună şi să-l întrebe. Când ajunse însă la Trydell Hall, Bates îl informă că sir Caspar plecase la Londra dimineața devreme.

— Ieri a fost aici, milord, spuse Bates şi, ştiind că vreți să vă întâlniți cu dumnealui, am fost pe punctul de-a vă trimite un mesaj la castel. Dar eram sigur că sir Caspar va rămâne o zi sau două, de fapt aşa şi intenționa.

— Ce l-a făcut să se răzgândească?

— Nu ştiu, milord. De dimineață, când a coborât, era prost dispus; nimeni şi nimic nu-i intrau în voie. A poruncit să i se pregătească trăsura şi a plecat la Londra.

— Nu crezi că se întoarce astăzi?

— Nu, milord.

— A luat ceva cu el? întrebă el după o ezitare, privind semnificativ la unul din locurile rămase goale pe perete.

— Ultimul tablou din salon, milord. Era preferatul stăpânei, deşi domnul Chiswick mi-a spus că nu era de mare valoare.

– Sir Caspar a vândut mult, nu-i așa?

– După cum puteți vedea, milord.

– Oare de ce este atât de strâmtorat?

– Jocul de cărți, milord. Întotdeauna a fost așa; chiar dumnealui a recunoscut că nu se poate abține.

Marchizul plecă îngândurat; era deprimant să vadă cum lunga tradiție a unor iluștri strămoși ai familiei Trydell se încheia astfel, sacrificată la o masă de joc.

Se făcuse târziu când ajunse la castel și merse direct în camera lui pentru a se îmbrăca pentru cină.

Urma să cineze împreună cu Idylla. Aceasta îl aștepta deja în salon și, văzându-l intrând, scoase un strigăt de bucurie și alergă spre el.

– Iubita mea! Mi-a fost atât de dor de tine!

– Parc-a trecut un veac de la prânz...

– Și mie mi se pare la fel.

În sărutul lui nu era numai pasiune, ci și desperarea ca nu cumva s-o piardă.

Capitolul 7

Marchizul stătea în picioare, în fața ferestrei, amețit de frumusețea priveliștii de afară, peste care apusul așeza limbi de foc, și de fericirea pe care o trăia datorită Idyllei în atmosfera ca de basm a castelului. Ar fi fost dispus să rămână acolo pentru totdeauna și să nu se mai întoarcă niciodată la viața socială de la Londra. Oftând, începu să citească scrisoarea pe care o ținea în mână. I-o adusese un valet care, trimis la Londra cu un comision, trecuse pe la conacul Aldridge unde-i fusese încredințată de domnul Graham.

Scrisoarea era din partea lui George Summers:

„Dumnezeu știe unde te-ai ascuns, Oswin. Lumea mondenă este neconsolată din cauza

dispariției tale. Prințul se simte ofensat pentru faptul că ți se poate părea un loc pe lume mai atrăgător decât Carlton House. Trebuie însă să te informez asupra evenimentelor care au avut loc aici.

După cum îți amintești, doamna Fitzherbert a trimis un enoriaș al Bisericii Romano-Catolice pentru a expune cazul ei în fața Papei, întrebând dacă se poate întoarce la Prinț după căsătoria acestuia cu Prințesa Carolina.

Chiar înainte de plecarea ta, Prințul era pe punctul de a-și pierde rațiunea din cauza dorinței sale nebune ca doamna Fitz să-l accepte din nou. Oricum, s-a îmbolnăvit foarte rău și nici unul din noi nu știa cum să-l ajute.

Dar acum, slavă Domnului, a venit decizia papală. Doamna Fitz are voie să-și reia legătura cu Prințul „care, în fața Bisericii, este soțul ei legitim".

Inutil să-ți spun că numeroși oameni de stat sunt dezgustați de această decizie, în timp ce prietenii Înălțimii Sale sunt extrem de bucuroși. Prințul și doamna Fitz sunt din nou de nedespărțit.

Doamna Fitz a hotărât să ofere un dineu public în cinstea Prințului, pentru a anunța reluarea oficială a legăturii lor.

Nu mai puțin de 400 de oaspeți au fost invitați și, deși unele doamne s-au arătat șocate de ceea ce se întâmplă, poți paria până la ultimul bănuț că vor fi toți acolo.

Sincer, cred c-ar trebui să vii și tu. Ai fost mereu un prieten apropiat al Alteței Sale și sunt convins că se va simți jignit dacă singura ta scuză este că preferi să stai la țară".

Informația referitoare la petrecerea dată de doamna Fitzherbert îl interesa foarte mult pe marchiz. Într-adevăr, absența sa l-ar jigni pe Prinț și, în plus, ar duce la multe comentarii. Se gândea dacă nu cumva putea fi în avantajul lui dacă merge acolo.

Chiar atunci intră Idylla, absolut superbă în rochia verde ca marea.

– Îmi pare bine că ți-ai revenit complet, spuse marchizul sărutându-i mâinile.

– Sunt cât se poate de sănătoasă. Putem merge mâine la o plimbare călare?

– Am alte planuri pentru noi; îți spun după cină.

Li se servi cina în marea sufragerie decorată cu picturi murale – una din cele mai frumoase încăperi din castel. Discutară despre o mulțime de lucruri, dar, dincolo de cuvinte, inimile lor comunicau într-un cod secret, înțeles numai de ei doi. Apoi se retraseră în salon, unde Idylla se așeză pe canapea, iar marchizul în fotoliul cu spătar înalt din fața ei.

– Te frământă ceva... spuse ea.

– Nu chiar, răspunse el zâmbind, gândindu-se la cât de bine se sincronizau inimile și gândurile lor, astfel încât parcă erau o singură ființă. Vreau însă să-ți propun ceva și nu știu cum ai să reacționezi.

– Ce anume?

– Aș vrea să vii la Londra cu mine.

– La Londra?! Era foarte surprinsă și în ochii ei apăru umbra unei temeri. Dar de ce trebuie să plecăm de-aici, unde suntem atât de fericiți?

– Unul din motive este că, deși mă simt și eu, ca și tine, mai fericit ca niciodată aici, nu ești de acord să ne căsătorim și trebuie să găsesc dovada care te va convinge că este absolut necesar să devii soția mea.

— Şi crezi că... vei găsi ceea ce cauţi la Londra?

— Cred că da. Am încercat să găsesc aici acea dovadă, dar, deşi sunt convins că am răspunsul la toate întrebările în ceea ce te priveşte, lipseşte totuşi ceva — acel ceva care te va convinge şi pe tine. Te iubesc, draga mea. Nu pot continua aşa, fără să ştiu dacă eşti în orice clipă din zi şi din noapte în deplină siguranţă. Mă trezesc de zeci de ori noaptea cu groaza că, în ciuda precauţiilor pe care le-am luat, s-ar putea să ţi se întâmple ceva.

Idylla se ridică de pe canapea şi îngenunche lângă el.

— Te iubesc! Nu vreau să crezi că nu vreau să fac ce-mi ceri. Dimpotrivă, îmi doresc mai mult decât orice pe lume să fiu soţia ta. Şi mie îmi e câteodată teamă noaptea şi atunci... îmi închipui că mă ţii strâns în braţe.

— Aşa cum ar fi firesc să se întâmple. Căsătoreşte-te cu mine înainte să plecăm la Londra, Idylla! Astfel, voi şti că ai încredere în mine şi că mă crezi că voi găsi, mai devreme sau mai târziu, dovada pe care o caut.

— Mă gândeam noaptea trecută la cât de mult mi-ai dat şi la cât de puţin ţi-am dat în schimb.

M-am gândit, de asemenea, că te iubesc nu numai așa cum o femeie iubește un bărbat, ci și așa cum mama ta te-ar fi iubit dac-ar fi trăit. Doica mi-a povestit cât de singur erai când veneai aici, la castel, copil fiind, cum tatăl tău nu se interesa prea mult de tine, cum nu aveai pe nimeni care să te iubească așa cum ai fi meritat. Aș vrea ca dragostea mea pentru tine să compenseze tot ce n-ai avut. De aceea, nu pot risca să-ți fac vreun rău, așa cum s-ar putea întâmpla dacă te-ai căsători cu mine fără să știi cine sunt.

– Dar știu cine ești! Sunt sigur, numai că nu pot dovedi încă. De aceea, nu vreau să spun decât când voi avea dovada și va afla toată lumea adevărul.

– Vom aștepta, dar am să mă rog din tot sufletul să nu trebuiască s-așteptăm mult.

– Tot așa cum și eu mă rog deja.

***

În grădinile de la Castle House, fuseseră instalate trei corturi mari pentru invitați. Aceștia trebuia să vină la ora două, iar dineul urma să fie la șapte.

Orchestra cânta fără încetare, iar aranjamentele florale alcătuiau un decor fantastic.

Erau prezenți toți cunoscuții Prințului de Wales și toți cei ce se purtaseră cu răceală cu doamna Fitzherbert după despărțirea acesteia de Alteța Sa, acum se străduiau să-i intre în grații.

Marchizul rămăsese în relații foarte bune cu doamna Fitzherbert, fiind întotdeauna convins de influența benefică a acesteia asupra Prințului. Așadar, când marchizul apăru cu Idylla, doamna Fitzherbert îl întâmpină cu brațele deschise.

— Speram să veniți, milord. Prințul a suferit mult din cauza absenței dumneavoastră.

— Acum m-am întors. A fost foarte amabil din partea dumneavoastră că mi-ați îngăduit s-o aduc pe domnișoara Salford.

Doamna Fitzherbert îi zâmbi Idyllei, mai schimbă câteva cuvinte cu marchizul, apoi trebui să-i lase singuri, pentru a-și întâmpina și alți oaspeți.

O mulțime de prieteni îl salutară pe marchiz, toți curioși în privința tinerei ce-l însoțea.

Îmbrăcată cu rochia care o aștepta deja la Aldridge House, Idylla arăta minunat. Gustul

desăvârșit al marchizului, combinat cu fantezia și rafinamentul lui Madame Valerie se concretizase într-o rochie nu numai modernă, dar având o personalitate unică, pe măsura celei ce-o purta. Singura bijuterie a Idyllei era cruciulița cu diamante, dar marchizul știa că și așa, tot ea avea să fie cea mai strălucitoare apariție.

Când sosiseră la Aldridge House, îi aștepta o verișoară mai în vârstă a marchizului, pe care acesta o rugase să vină pentru a fi doamna de companie a tinerei care îl însoțea. Lady Constance Howard, care și așa se plictisea grozav de când soțul ei murise, acceptase cu plăcere invitația. Așa cum bănuise marchizul, cele două femei se simpatizară imediat, iar lady Constance îi mărturisise că Idylla era cea mai frumoasă și fermecătoare tânără pe care o cunoscuse vreodată.

Marchizul avu grijă s-o prezinte pe Idylla tuturor prietenelor sale, pentru ca nu cumva, omițând pe vreuna, să dea naștere unei ostilități inutile, iar acestea, la rândul lor, avură numai cuvinte de laudă pentru ea.

Din fericire, lady Brampton era la țară cu soțul ei, grav bolnav.

Cât despre prietenii marchizului, aceștia nu mai conteneau cu complimentele la adresa Idyllei. Însuși Prințul, cu ochiul său de fin cunoscător, remarcă frumusețea ei și comentă îndelung pe această temă.

Tocmai terminaseră de discutat cu Prințul și se-ndreptau spre grădină, când aproape că se ciocniră cu un bărbat care intra în cort. Marchizul simți cum inima Idyllei tresare și-l strânge aproape convulsiv de braț; înțelese imediat motivul când îl văzu pe Caspar Trydell în fața lor.

Vizibil surprins, acesta făcu totuși un mare efort pentru a se stăpâni.

— Sunt mirat să te întâlnesc aici, Aldridge, spuse el privind drept spre marchiz. Înțelesesem că te-ai hotărât să locuiești pe termen nelimitat în Essex.

— Nu puteam să nu fiu prezent la acest eveniment fericit.

— Desigur, dar ți se va simți lipsa în Essex.

Deși fusese un schimb banal de cuvinte, se simțea ura cu care sir Caspar le rostise. Apoi, acesta se înclină ușor și-și continuă drumul, fără a mai privi din nou spre Idylla.

Marchizul o simți tremurând la brațul său și-o conduse într-un loc mai retras în grădină.

— Bărbatul acela... spuse ea cu o voce gâtuită de spaimă. El l-a ucis pe bunicul!

— Așa bănuiam și eu, dar vroiam să-l identifici tu.

— Nu se poate să mă fi înșelat. Și cred că și el m-a recunoscut.

— Sigur că te-a recunoscut. Am fost convins că, în clipa în care-l vei vedea pe Caspar Trydell vei ști precis că el a fost omul care te-a luat pe tine și pe bunicul tău cu barca. Mi-am închipuit că-l vom întâlni la Londra. Majordomul lui, Bates, mi-a spus c-a trimis ordin să fie închisă casa.

— Ca să mă evite?

— Se aștepta să-l recunoști, de aceea a și încercat să te răpească.

— Și acum... ce va face?

— Îți voi spune mai târziu ce intenționez să fac. Deocamdată, uită-l pe Caspar Trydel și distrează-te.

Ca să nu strice plăcerea marchizului și bucuria acestuia de a-și revedea prietenii, Idylla își depăși spaima și reuși să fie o prezență cât se poate de plăcută în timpul dineului, fermecându-l pur și simplu cu conversația sa inteligentă pe gentlemanul de lângă ea.

Când dineul propriu-zis, cu nenumăratele sale feluri de mâncare, luă sfârșit, invitații merseră din nou în grădină unde fusese montat un podium de dans.

— E momentul să fugim, fără ca absența noastră să fie remarcată, spuse marchizul încet.

— Va dura mult petrecerea?

— M-ar surprinde să se termine înainte de ora cinci dimineața.

Fără să-și ia rămas-bun de la gazdă, marchizul o conduse în fața casei, unde așteptau trăsurile. Era destul de devreme când s-au întors în Berkeley Square.

— Mi-ar fi plăcut să dansez cu tine, spuse Idylla, luându-l de mână.

— Vom face aceasta altă dată, îi răspunse el, sărutându-i fiecare deget pe rând.

— Poate că nu dansez suficient de bine... deși m-a învățat mama și ea era o dansatoare desăvârșită în tinerețe.

— Sunt convins că pașii noștri se vor potrivi perfect, pentru că suntem făcuți unul pentru celălalt, comoara mea.

Imediat cum ajunseră acasă, la Aldridge House, majordomul anunță că lady Constance se culcase deja, neașteptându-se ca ei să revină atât de devreme.

Apoi, marchizul o conduse imediat pe Idylla în bibliotecă.

– Ai încredere în mine, iubita mea?

– Știi bine că da! îi răspunse aceasta mirată. Am încredere în tine și te iubesc.

– Și eu te iubesc. Nu mi-am închipuit că o femeie poate fi atât de candidă, de adorabilă și că mă poate face s-o doresc atât de mult.

– Simt că vrei să-mi spui ceva, intui Idylla.

– Vreau să te rog să faci exact ce-ți spun. Poate părea puțin ciudat... chiar periculos... dar îți promit, iubito că nu vei fi în primejdie și că te voi apăra chiar dacă nu mă aflu lângă tine.

– Ce încerci să-mi spui? întrebă ea, complet uluită.

– Te rog să te plimbi singură în grădină. Plimbă-te așa, degajată, pe pajiște, apoi oprește-te și privește spre stele, ca și cum te-ai gândi la dragostea noastră care este un dar al lor.

— Şi vrei să fac acest lucru... acum?

— Exact la cinci minute după ce voi ieşi din casă.

— După ce vei ieşi din casă? Dar... unde pleci?

— Te-am rugat să ai încredere în mine, în faptul că eşti în deplină siguranţă, indiferent de aparenţe. Ţine minte un singur lucru: te iubesc din toată inima. Eşti a mea, Idylla şi nu te voi pierde niciodată!

Apoi o sărută îndelung, cu pasiune.

— Te iubesc, şopti ea. N-am crezut că poţi să simţi ceea ce simt eu acum fără să fi ajuns deja în rai.

— Mergi în grădină şi priveşte stelele, iubito. Imaginează-ţi că te duc pe lună şi că lăsăm pentru totdeauna în urma noastră tot ce este rău şi întinat. Aşteaptă exact cinci minute după ce mă vei auzi plecând cu trăsura, continuă el, uitându-se la ceasul de pe poliţa căminului. Las uşa deschisă.

Idylla rămase privindu-l uluită, dar marchizul ştia că va face exact ceea ce o rugase, fără să-l contrazică sau să-l bombardeze cu întrebări, aşa cum ar fi procedat alta.

„Nu numai lucrurile mari, importante, dar și gesturile mărunte fac diferența dintre dragostea adevărată și cea falsă", se gândi marchizul, urcându-se în trăsură și plecând.

Idylla se uită cu atenție la ceas: era unsprezece și jumătate. Așteptă cinci minute, după care ieși pe ușa-fereastră și coborî cele trei trepte care dădeau în grădină.

Când ajunse în mijlocul pajiștei, începu să privească stelele, așa cum îi spusese marchizul, lăsându-se în voia imaginației. Învăluită de vraja iubirii sale, Idylla nu reveni la realitate decât când bărbatul care se strecurase prin întuneric ajunse chiar în fața ei. Recunoscându-l, scoase un țipăt de spaimă.

Era Caspar Trydell. Pe fața lui era întipărită aceeași ură ca atunci când îl omorâse pe bunicul ei.

— Tu!

Doar la simpla lui vedere, se simțea paralizată; nu numai că se simțea incapabilă de-a face vreo mișcare, dar aproape că nu mai putea respira.

— Da, eu! răspunse Caspar Trydell cu o voce semănând cu un șuierat de reptilă. Acum vei muri, cum de fapt trebuia să fi murit deja!

Vorbind, scoase din buzunar un pumnal a cărui lamă străluci în lumina lunii.

Deși își dădea seama ce-avea să urmeze, Idylla nu putea nici să facă o mișcare, nici să țipe. Era țintuită de răul pe care bărbatul îl emana, acel rău pe care-l simțise insinuându-se noapte de noapte, până când începuse să poarte cruciulița dăruită de marchiz.

— Mori acum! șuieră Caspar, ridicând mâna asupra ei.

— Oprește-te! se auzi în aceeași clipă o poruncă autoritară ce despică liniștea nopții.

Instinctiv, Caspar întoarse capul. Îl văzu pe colonelul Trumble, Înaltul Șerif al Essexului, venind spre el și din boscheții grădinii apărură patru jandarmi în uniforme roșii.

Privi repede în jur, căutând o cale de scăpare, dar îl văzu pe marchiz în spatele Idyllei, cu un pistol în mână.

— Sir Caspar Trydell, te acuz de uciderea preotului Algernon Salford parohul satului Gore și de tentativă de ucidere a nepoatei sale, Idylla Trydell. De asemenea, ești suspectat de uciderea tatălui acesteia și fratele tău, John Trydell!

Vocea tunătoare a șerifului părea să fi rostit o sentință la moarte. Sir Caspar Trydell îl privi o clipă cu sălbăticie, apoi cu o mișcare atât de rapidă încât nimeni nu-l putu opri, își înfipse adânc în piept lama pumnalului pe care-l avea în mână. Se clătină și se prăbuși la pământ.

În clipa aceea marchizul o luă în brațe pe Idylla, ducând-o de la scena cumplitei întâmplări.

***

– De ce nu mi-ai spus? întrebă Idylla mai târziu, când rămase singură cu marchizul.

– Mi-a fost atât de teamă ca nu cumva să intervină ceva care să zădărnicească planul meu și atunci ți-ai fi făcut iluzii degeaba.

– Știai că el l-a ucis pe bunicul?

– Știam, dar mai aveam nevoie de dovezi, în caz c-ai fi fost supusă unui interogatoriu la tribunal, în calitate de unică martoră.

– Dar cum ai ghicit cine a fost tata?

– Am început să bănuiesc că prietenul meu John ar fi putut fi tatăl tău, când mi-ai spus că locuiți pe celălalt mal al râului. John și cu mine

obișnuiam să alergăm în zona aceea și, dacă mama ta a fost pe jumătate atât de frumoasă ca tine, sunt sigur că s-a îndrăgostit de ea, văzând-o.

— Mama era mult mai frumoasă decât aș putea eu fi vreodată.

— Îmi este imposibil să cred asta. Vroiam să găsesc dovada că părinții tăi au fost căsătoriți, gândindu-mă că sunt înscriși în registrul de stare civilă al bisericii. Același lucru l-a căutat și Caspar când a devastat casa parohială.

— Ce-a făcut?

Mirarea Idyllei era pe deplin îndreptățită, având în vedere că marchizul menționa pentru prima oară acest fapt în fața ei.

— Totul e din nou la locul său. Dar, draga mea, nu te mai întorci acolo.

— Ai găsit dovada că tata și mama... erau căsătoriți? Nu i-ai găsit înscriși în registru?

— Nu, pentru că mama ta a rupt acea pagină, precum și pe cea în care era înregistrată nașterea ta. Tocmai am aflat că a dat ambele pagini în păstrare avocatului bunicului tău, din Chelmsford. Dacă încă te mai îndoiești și ai nevoie de dovada

faptului că ești fiica lor legitimă, o ai aici, iubito! spuse marchizul, scoțând din buzunar un plic și dându-i-l.

Idylla deschise plicul și scoase cele două pagini care lipseau din registru, citindu-le, cu ochii strălucind de bucurie.

– Domnul Chiswick mi-a adus această scrisoare de dimineață, explică el. Erai sus – te-mbrăcai pentru petrecere și n-am vrut să te deranjez. L-am convins să-mi dea mie scrisoarea, deși îți era adresată ție. Urma să intri în posesia ei în două cazuri: dacă te căsătoreai, sau după moartea mamei și a bunicului.

– Bine, dar de ce? De ce nu mi-a spus mama cine era tatăl meu?

– Domnul Chiswick mi-a explicat că mama ta i-a spus că era amenințată de o persoană căreia n-a vrut să-i dezvăluie numele. Sunt convins că era vorba de amenințarea cu moartea. Ea a spus doar că era amenințată că, dacă vorbește despre căsătoria ei, tu vei muri. Domnul Chiswick a mai spus că atunci când a venit la el, mama ta era foarte speriată, dar că avusese totuși curajul să-i încredințeze această scrisoare, împreună cu

instrucțiunea de a-ți fi dată când te căsătorești. Așadar, iubita mea, ne vom căsători cât se poate de repede.

Idylla privea încă paginile din registru ca și cum nu putea crede că sunt adevărate.

– Ce te-a făcut să crezi că tot sir Caspar l-a ucis pe tata? Faptul că mama fusese amenințată?

– Tatăl tău a avut aceeași rană la cap ca și tine și bunicul tău. Am fost convins că nu poate fi vorba de o coincidență. Acum știu sigur că el e ucigașul, pentru a moșteni averea. Dar când a aflat că după moartea lui John averea revine urmașilor acestuia, și-a dat seama că tu erai moștenitoarea.

– Vrei să spui că... eu sunt proprietara moșiei Trydell?

– Da, draga mea! Dar cred c-ar fi mult mai simplu s-o unești cu moșia vecină. Oricum, vom avea grijă mult mai bine de enoriașii bunicului tău decât a avut Caspar! Toată durerea și groaza prin care ai trecut au luat sfârșit acum, continuă el, strângând-o la piept. Lumea a devenit parcă mai curată de când a murit Caspar.

– Acum nu mai am de ce să mă tem... nici măcar de faptul că s-ar putea să fiu vrăjitoare.

— Caspar te-a așezat pe pietrele druizilor, crezând c-ai murit. Astfel, până și trupul tău neînsuflețit ar fi fost defăimat și sătenii ar fi fost incitați la și mai multă ură împotriva vrăjitoarelor. Acum putem da totul uitării. Rămâne însă un singur lucru.

— Care anume?

— Oricâte cruciulițe ai purta la gât, iubito, m-ai vrăjit. Sunt sub vraja ta și așa voi rămâne toată viața. Ești a mea pentru totdeauna: vrăjitoarea mea, singura femeie pe care am iubit-o cu adevărat și cu care am vrut să mă căsătoresc.

— Ești... sigur?

— Mai sigur decât de orice altceva. Am simțit de când te-am văzut că ești altfel decât celelalte femei și ceea ce am simțit când te-am sărutat a fost atât de ciudat, atât de inexplicabil, încât nu mi-a venit să cred.

— A fost.... plăcut?

— A fost ceva magic. Și când mi-ai spus că-n iubirea ta ai vrea să cuprinzi și acea dragoste maternă de care eu n-am avut parte, am știut c-am găsit ceea ce toți bărbații caută: femeia perfectă.

– Nu sunt perfectă... și s-ar putea să te dezamăgesc.

– Pentru mine ești perfectă și știu că nici unul din noi nu-l va dezamăgi pe celălalt.

– Mă voi ruga pentru asta. Te iubesc! Te iubesc atât de mult încât n-aș putea trăi fără tine.

Abia putu să rostească ultimele cuvinte, înăbușite de sărutările lui înnebunite de dorință.

– Te iubesc.

– Și eu... te... iubesc...

Cuvintele erau pe buzele și în sufletele lor.

Apoi, Idylla simți cum marchizul o înalță într-un cer plin de stele, unde nu mai exista decât perfecțiunea dragostei.

Sfârșit

Categoric, marchizul de Aldridge îi salvase viața.

Sătenii erau convinși că e vrăjitoare și-o târau la râu, unde urmau s-o supună unei ultime probe: dacă se îneca, însemna că e nevinovată; dacă plutea la suprafață, însemna că e o făptură necurată.

Din fericire, marchizul convinse acea mulțime furioasă s-o elibereze. După cât era de frumoasă și cât de inofensivă părea, era convins că nu poate fi vrăjitoare. Și totuși, această femeie superbă, cu părul negru ca pana corbului și ochi albaștri, îl vrăji cum nici o alta nu reușise până atunci.

ISBN 973-7733-62-2